Κῦμα τῆς Πριγκήπου καὶ *Δροσιὰν τοῦ* Βοσπόρου· — ἡ *Ἀρκὰς* μὲ τὸν *Ζουρλομανδύαν Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Ἴριδα* — ὁ *Ἄρατος* μὲ τὸν *Γ. Ἀλεξανδρόπουλον*, *Ἀγγουρελογιώτατον*, *Σκαφιδάκι*, *Ἑλληνοπούλαν καὶ Φεγγόβολην Αὐγούλαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλαστις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ναυτόπαιδα* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ποιηματάκι, τὸ ὁποῖον σεῦ ἐνέπνευσεν ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη·) *Πένθιμον Κυπαρίσσον*, *Δούκισσαν*, *Νίκ. Νίκ.* (τὸ ὁποῖον φρονεῖ ὅτι ἡ *Ναυσόπουλα* πολὺ νωρὶς ἐφόρεσε τὰ μακρυά, καὶ γί' αὐτὸ δέν της μοιάζουν·) *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* (ὡραία ἡ περιγραφή σου·) *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* (ἡ ὁποία ἐπέρασεν ἔκτακτα τὸ Πάσχα·) *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων*, *Υἱὸν τοῦ Πηλίου* (ὁ ὁποῖος μὲ προσκαλεῖ ἀπὸ τώρα καλλιγραφικώτατα εἰς τὸ σπίτι, ποῦ θὰ κτίσῃ ὁ μπαμπᾶς του εἰς τὴν Κηφισιάν, διὰ νὰ κάμνω, λέγει... τὴν ἐργασίαν μου ἐκεῖ· μοῦ ὑπόσχεται δὲ ὅτι τὰ παιδιὰ θὰ κάμνουν ἄκραν ἡσυχίαν—διὰ τὸ ὁποῖον ὅμως ἀμφιβάλλω..) *Χειμωνιάτικην Λισκάδαν* (ἡ ὁποία ἐξ οἰκίας τῆς Ἐλπίδος ἐπεσκέφθη τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἔκθεσιν, καὶ τώρα θά μου γράψῃ τὰς ἐντυπώσεις της·) *Ἀνακατοσούραν* (μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ὡραίαν καὶ ποικιλωτάτην ἐπιστολήν σου· θὰ εἴπω εἰς τὴν *Τσούχτραν* ὅτι ὄχι ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Σχολείου σου, ὁ ὁποῖος τὸ ἀπαγορεύει, δὲν ἐδέχθης τὴν μετ' σοῦ τῆς ἀλληλογραφίαν·) *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυδιάδην* (θὰ δημοσιεύσω ἕνα ἢ δύο τόμους ἐκτάκτως ὡραίους· περίμενε ἀκόμη ὀλίγον·) *Φθινοπωρινὴν Νύκτα*, *Σαμιακὴν Σημαίαν* (ἡ Ἐλπὶς σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχαρητήρά σου·) *Παραγιώτην Χριστόφα* (πρὶν δημοσιευθοῦν αἱ λύσεις, δὲν εἰμπορῶ νά σοῦ εἴπω ἂν αἱ ἰδικαί σου εἶνε ὀρθαί, οὔτε νύξεις νά σου δώσω, διότι τότε θὰ ἠδικοῦντο οἱ ἄλλοι·) *Μέδωρα* (σοῦ ἔστειλα καὶ περιμένω ὅσα μου γράφεις· αἱ ἀποδείξεις δὲν φέρουν αὔξοντα ἀριθμόν·) *Χλωρίδα τῆς Χάλκης* (ἔστειλα·) *Μικρὰν Ἰάτρισσαν* (δὲν πρέπει νὰ εἶσαι θυμωμένη, ἂν δὲν ἐδέχθηκαν ὅλοι τὴν ἀνταλλαγήν· εἶνε δικαίωμά των νὰ δεχθοῦν ἢ νά μὴ δεχθοῦν·) *Δῶραν τοῦ Καυκάσου* ([Ε] διὰ τὸ χαριτωμένον ποιηματάκι σου·) *Κόδρον* (ἔστειλα πρὸς ὅλους, ἀλλὰ δέν σου τ' ἀνταπέδωσαν μέχρι σήμερον·) *Χρυσόκερων Ἔλαφον* (ἡ ὁποία ἔχει πάντοτε προχισμένον τὸ σπαθί της διὰ κάθε περίστασιν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι γρήγορα θά μου ἀναγγείλῃ τὸ πρῶτόν της ξεσπάθωμα·) *Ἀνθεμίδα* (ὄχι· τῆς ἀνταλλαγῆς πρέπει νὰ προηγηθῇ κατ' ἀνάγκην ἡ πρότασις, διότι πῶς θὰ μάθῃς ἂν ὁ ἄλλος δέχεται ἢ ὄχι;) *Λευκοθέαν Κλωσσίδου* (δὲν ἐνόησα ποῖον φυλλάδιον θέλεις· ἐξηγήσου καλλίτερα·) *Παρνασσὸν* ἔστειλα·) *Σοφίαν Ἰωαννίδου* (ναί· μού τα ἔγραψαν καὶ ἄλλοι·) *Θεαγένη* (ἔλαβα·) *Φωτιὰν καὶ Λαύραν* (μὰ πολὺν καιρὸν ἔκαμες νά μου γράψῃς·) *Νοσταλγὸν Ἕλληνα* (χωρὶς ἐξετάσεις; μὰ πῶς ἔγινεν αὐτό;) *Δοξίαν*, *Π. Σασυσόπουλον* («Παιδικὸν Θέατρον» ἔστειλα·) *Πειρασμένον Λύκον* (ὄχι δὲν εἶσαι σύ·) *Χιονοσκεπὲς Ὄρος*, *Μικρὸν Διάβολον* (ἐγὼ δὲν βλέπω καμμίαν ἀντίφασιν εἰς αὐτά· ὅταν θέλῃ κανεὶς δέχεται τὴν ἀνταλλαγήν, ὅταν δὲν θέλῃ δὲν δέχεται, χωρὶς νὰ δίδῃ λόγον οὔτε εἰς ἐμὲ οὔτε εἰς κανένα· αὐτὸ κάμνει καὶ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*·) *Ὄλπιν τὸν Γριπέα*, *Χρυσορρόαν Πακτωλὸν*, *Ναύαρχον Θερβέραν*, *Ἡρωϊκὸν Ξίφος* (ἔστειλα·) *Ποντικάκι*, *Ταϋγέτην* (δέν το ἑνόησες; τὰ ἔλεγαν διὰ νά σε πειράξουν, διότι δὲν πιστεύω νὰ εἶνε τόσον μωραὶ ὥστε νὰ φονεῦν ἀληθῶς ὅσα σου εἶπαν·) *Γουλιέλμον Τέλλον* (θὰ δημοσιευθοῦν μερικαὶ εἰς τὸ προσεχές·) *Ἐλένην Π. Σ.*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (αὐτὰ ὅλα ἀνήκουν εἰς τὸ μέλλον·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (δὲν ἠξεύρω κ' ἐγὼ πῶς μία ἐπιστολή σου ἀπὸ 23 Μαρτίου σήμερον μόλις περιέρχεται εἰς χεῖράς μου· ἄ, εἶνε πλέον ἀργὰ νά σου ἀπαντήσω·) *Κόρην τοῦ Βοσνοῦ* (ναί· εὐχαρίστως· ἐγκρίνω σήμερον τὸ ψευδώνυμόν του·) *Ἑλληνικὸν Δίσθημα* (ὁ Ὀδηγὸς τὰ λέγει ὅλα· κατ' ἔτος τὰ Ἔθνημα θὰ μετρῶνται χωριστά·) *Ροβέρτον Γυϊσκάρδον*, *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης* (καὶ εἰς ποῖον δὲν ἀρέσει ἡ Κέρκυρα;) *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν* (εἶνε *Χρυσῆ Πτέρυξ*) *Θαλασσινὸν Ζωγράφον*, *Βασίλισσαν Μαργώ* (δὲν ἐλήφθη δραχμὴ διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ψευδωνύμου· τὸ τετράδιον περὶ οὗ ἐρωτᾶς, σοῦ ἐστάλη, τὴν 8ην Ἀπριλίου·) *Ὀνειροπόλον Καταφύγιον* (ἐλήφθη·) *Γλυκειὰν Καρδιὰν* (κατενθουσιασμένη ἡ Ἐλπὶς μὲ ὅσα γράφεις·) *Φιλαθάνατον* (ἀδύνατον νὰ διαβιβασθοῦν τόσα διὰ τοῦ φύλλου· ποῦ τόπος;) *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα* (εἰς τὸ προσεχές·) *Ζωηρὰν Φλόγα* [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου φαντάζεσαι μὲ πόσην χαρὰν θά σ' ἔβλεπα κ' ἐγὼ εἰς τὰς Ἀθήνας, προσκυνήτριαν τοῦ Παρθενῶνος;) *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν* (πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ κάρτα σου·) *Ἀεριόστατον*, *Φύλλον Τριανταφύλλου*, *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* (μὴ μοῦ τα γράφῃς ὅλα εἰς τὸ ἴδιον χαρτί διάβασε τὸν Ὀδηγόν·) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* [Ε] διὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα·) *Ἑλληνικὸν Ἀστέρα* (βραβεῖον ἐστάλη) *Νικολάον Δεκαβάλλαν* (ὅσοι δὲν σημειόνουν ἡλικίαν κατατάσσονται εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν· καὶ σύ δὲν εἶχες σημειώσῃ·) *Ἀντίο Μαστέλλο* (τὰς ἔλαβα·) *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου*, *Κάλυκα Ρόδου* (δὲν χρειάζεται νά το εἴπω·) *Ὁρμητικὸν Λείμαρον* (ὑπάρχουν μυθιστορήματα καὶ μυθιστορήματα· ἄλλα ὠφελοῦν, ἄλλα βλάπτουν· χρειάζεται προσοχὴ εἰς τὴν ἐκλογήν, καὶ πρὶν διαβάσῃς κανέν, ἐρώτα τοὺς μεγαλητέρους σου·) *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκόνης* (5 δεκάλεπτα διὰ 5 τετράδια· ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα εἶπες περὶ αὐτοῦ, ἂν καὶ πολὺ ὑπερβολικά, λέγει·) *Πηνελόπην Ι. Μοσχοφίδου* (τόσον ἐκτενῶς μοῦ ἀρέσει νά μου γράφῃς· εὖγε!) *Ἵππότην Γουλιέλμον* (πρὸς ἐμὲ εἰμπορεῖ νὰ γράφῃ κανεὶς ὅσον θέλῃ καὶ ὅ,τι θέλῃ· καὶ καλὸν νὰ μὴν εἶνε, δὲν πειράζει· γυμνάζεται εἰς τὸ νὰ ἐκθέτῃ τὰς ἰδέας του· ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει νὰ γράφῃ δημοσίᾳ, πρέπει νὰ εἶνε ἤδη *γυμνασμένος*· καὶ ἐπειδὴ τὰ παιδία δὲν εἶνε, ἄρα δὲν πρέπει νὰ δημοσιογραφοῦν·) *Ἰωάννην Στεφάνου*, *Δημ. Παναΐτσον* (καλὸν ταξεῖδι·) *Ἀγριστριανταφυλλιὰν* (ἄ, τί κρῖμα! ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη χωρὶς τὰ γραμματόσημα, καὶ φαντάσου τὴν ἀπελπισίαν τῆς Κικῆς!) *Γριτιάραν* (ἡ αἴτησίς σου ἔγινε δεκτή·) *Ἀειθαλὲς Ρόδον*, *Ἀγγουρολογιωτατον* (Βρ. ἐστάλη) *Γιαννάκην Μαυρίκον* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *3ην Ἀπριλίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24ῆς Ἰουνίου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

266. Λεξίγριφος.

Ἐσὺ ποῦ λύεις αἰνίγματα, λύσε καὶ τό δικό μου,
Εἶν' ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα αἰνίγματα τοῦ κόσμου:
Ποιὸν στρατηγὸν ἀποτελοῦν θεριὸ ἀγριεμένο
Ἤ . . . ξύλο ἀναμμένο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυπεινοῦ Ἴου [Ε]

267. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Α καὶ βάλε Ο
Καὶ θὰ ἰδῇς πῶς θὰ γινῶ
Ἀπ' ὀπωρικὸ γλυκὸ
Κάτι τι φαρμακερό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους.

268. Τονόγριφος.

Πόλις εἶμαι τῆς Τουρκίας, ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφήσῃς,
Καὶ μικρὸν γίνουαι κράτος ἂν με παροτυνονίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξικεραύνου

269. Αἴνιγμα.

Δέν με βλέπεις ὅταν βλέπῃς,
Παῦσε, φίλε μου, νὰ βλέπῃς
Καί σου τόζω πῶς μὲ βλέπεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγυρευσοπούλου

270. Δημώδες Αἴνιγμα.

Σύρε τ' ἄντερο,
Χορεύ' ἡ κόρη.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Ι. Ταμβακοπούλου

271. Ἰσοσκελὲς Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΒΒΗΛΜΟΟΟΟΡΡΣΣ σχημάτισον ἰσοσκελὲς τρίγωνον, ἑκάστη λέξις τοῦ ὁποίου θάποτελῆται ἀπὸ ἕξ γράμματα.

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Πειραιέως

272 Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον.

1.—Ὁ ράπτων μεταχειρίζεται νῆμα.
2.—Ὁ Ἄρης ἦτο θεὸς τοῦ πολέμου.
3.—Οἱ Ρωμαῖοι ἐλάτρευον τὸν Ἰανόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρίνου τῆς Ταρασκόνης

273. Πρόβλημα.

Εὑρὲ δύο ἀριθμούς, τῶν ὁποίων τὸ ἄθροισμα ἀφαιρούμενον ἀπὸ τοῦ γινομένου, νὰ δίδῃ ὑπόλοιπον 75.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Ναυπλιώτου

274—276. Ἀστεῖα Παρεράματα.

1.—Ὁ φόνος μαραίνει τὸ δῶμα.
2.—Ὁ χρόνος εἶνε ἀνήρ.
3.—Ὁ βοῦς εἶνε τέλος καὶ ἄκρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βοοτολοιγοῦ Ἄρεως [Ε]

277. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τόνομα ποιητρίας, τὰ δὲ δεύτερα ποταμὸν τῆς Εὐρώπης.

1. Πόλις τῆς Τουρκίας. 2. Ἀρχαία πόλις τοῦ Ἑλλησπόντου. 3, Ἀρχαῖος Βασιλεύς. 4, Ἔγκλημα. 5, Ἐπίρρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ἀρχιμήδους

278. Φωνηεντόλιπον.

★-κλ-μρ-π-τ-πρ φντ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλιποῦ τοῦ Γριπέως

279. Γρῖφος.

τε
τε τε
τε ΟΥΔ τε λύων / τίς; γ 1.
τε τε
τε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐγερινοῦς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματ. ἀσκήσεων τῆς 27 Φεβρουαρίου 1899

113· Νικόλαος (νικῶ, λαός).
114 Ἑστία (ἐς, τί, ἐστί, α).
115. Λοιμός. λαιμός.
116. Μύρια, μυρία.
117. Μ
ΜΕΝ
ΜΥΘΟΣ
ΜΕΘΥΣΟΣ
Ν ΣΟΣ
ΣΟΣ
Σ

118. Στενοσοσμην [Αἱ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Στενός, τε, αἶνος, νόσος, ὅσος, σός, ὀσμή, σμῆνος, μήν, οἶνος, νοσηρός, ὀση, Σῦρος, ἥρως, Ρωσσία, ὁσία, σύ, ἴα, Ἄρης, ρίς, εἶς, Σταῦρος, ταῦρος, αὖ, ἥρως, Ρωσσίς, ὅσοι, σῦς, ἴ.]

σ ο
ο σ
ρ η
υατσ ιρα ι σορ

119. 99 + 9/5=100. — 120. Ἤθελαν νά της εἰποῦν *μυστικόν* (Μὶς τικόν).—121 - 123. 1, *Ρῆνος*. Τῆνος, τίνος, οἶνος, (ὄνος), ὄρος, πόρος, Πάρος, *Πάδος*. — 2, *Ταώς*, ταών, τῶν, τήν, *Χήν*. — 3, *Κύκλος*, κύκνος, Κύρνος, κῦρος, *κῦθος*.—124. ΑΙΓΕΙΑ (1, αὐΛός. 2, ΛάρΙσσα. 3, ξυνόΓαλα. 4. ΠηνΕιός, 5, Κρolσος. 6, ΜέγΔιρα).—125 Ἡ ἀγνωμοσύνη εἶνε καὶ κακίας πάσης χείρων. Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶνε εὐγενοῦς ψυχῆς τὸ μύρον.—126. Ἴδια φύλασσε.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι. δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Μαΐου 1899 Ἔτος 24ον. — Ἀριθ. 20

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 152)

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτω καὶ διὰ τοὺς λευκούς. Αὐτοὶ εἶχον τὴν ἐμπορικὴν των ἀξίαν καὶ οἱ ἔμποροι ἔτρεμαν διὰ τὴν ζωήν των. Ἐνῷ ἐβάδιζον, ἔρριπτον βλέμματα φιλαργύρων ἐπὶ τῆς Κοραλίας, καὶ δὲν ἐβράδυνον νὰ ἐννοήσουν, ὅτι ἡ κόρη τοὺς ἠκολούθει μὲ πολλὴν δυσκολίαν. Ἡ δυστυχής, καταβεβλημένη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἐσύρετο πλησίον τῆς Μαργαρόνας, μὲ τὸ πρόσωπον λευκὸν ὡς κρίνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσδεσμένους, ἀποκαμωμένη καθ' ὁλοκληρίαν.

Ὁ Χασσὰν τὴν ἐπλησίασε.

— Φαίνεσαι κουρασμένη, τῆς εἶπεν. Ἐμεῖς μὲ ὅλα αὐτὰ ποῦ μᾶς ἔκαμες τὸ πρωΐ, σὲ ἀγαποῦμε. Εἶδες πῶς μ' ἕνα σου λόγο σὲ ἐλύσαμεν ἀμέσως, καὶ τώρα ἐσὺ καὶ οἱ δικοί σου περιπατεῖτε ἐλεύθεροι, πρᾶγμα ποῦ δέν το κάμνομεν σὲ κανένα.

— Ἄφησέ τα αὐτά, δὲν περνοῦν 'ς ἐμένα, εἶπεν ἡ Κοραλία Μασσαί, μὲ περιφρονητικὸν τόνον. Ὅ,τι ἔκαμες, τὸ ἔκαμες διὰ τὸ συμφέρον σου. Σὲ γνωρίζομεν καλά, καὶ μὴ νομίζῃς πῶς θὰ μᾶς γελάσῃς μὲ τὴν ὑποκρισίαν σου. Ἂν θέλῃς νὰ μᾶς δείξῃς πῶς εἶσαι καλλίτερος ἀπὸ ὅ,τι φαίνεσαι, βγάλε τὲς ἀλυσίδες ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους, διῶξε μακρυὰ τὰ σκυλιά σου, καὶ τότε θά σε πιστεύσωμεν.

— Αὐτὸ ποῦ ζητεῖς εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ὁ Χασσάν. Ζήτησέ μου ὅ,τι ἄλλο θέλῃς. Θέλεις νὰ βάλω δύο ἀπ' αὐτοὺς νά σε σηκώσουν;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινὶς Μασσαί. Ἀρκετὰ εἶνε φορτωμένοι. Ἐγὼ θὰ περπατήσω ὅσον εἰμπορέσω, καὶ ἂν ἔλθῃ ὁ θάνατος νά με γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια σου, θὰ εἶνε ἡ μόνη μου εὐτυχία . . . Φθάνει. . . Οὔτε λέξιν πλέον. . .

Ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της, καὶ ὁ δουλέμπορος, ταπεινωμένος, ἐσιώπησε πάλιν.

Ἐν τούτοις, ἀπό τινος οἱ ὁδοιπόροι ἤκουον ὄπισθεν των ἕνα παράδοξον θόρυβον, ἓν φύσημα βραχὺ καὶ ἰσχυρόν, καὶ μετ' ὀλίγον μία γνώριμος κραυγὴ ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τῆς Κοραλίας.

«Ὁ Γολιάθ!» ἐφώναξε, σταματῶσα

Ὁ ἐλέφας ἐφάνη ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων καὶ ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Κοραλίαν. Ἤρχισε νά την θωπεύῃ μὲ τὴν προβοσκίδα του, σείων τὴν οὐρὰν καὶ τὰ ὦτα, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν ἐκεῖνο μουρμούρισμά του, τὸ ὁποῖον ἤρχιζεν ὀσάκις ἦτο εὐχαριστημένος. Ἔξαφνα τὴν ἐσήκωσε καὶ την ἐτοποθέτησεν εἰς τὴν ράχιν του.

Ὁ Ρουροῦκος, μανιώδης, ἥρπασε τὸ ὅπλον του, διὰ νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ ἐλέφαντος, ἀλλ' ὁ Χασσάν, καὶ αὐτὸς θυμωμένος, τὸν ἀνεχαίτισε:

«Στάσου, ἀνόητέ!» ἐφώναξε. Τὸ Ἄστρον θὰ συγκατανεύσῃ νὰ ἔλθῃ καβάλα εἰς τὸν ἐλέφαντα, καὶ δὲν θὰ κουράζεται.

— Μὰ ἂν φύγῃ; εἶπεν ὁ Ρουροῦκος.

— Τί εὐκολώτερο, παρὰ νὰ δέσωμε τὰ πόδια τοῦ ζῴου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰ τρέξῃ; Ἄφησέ με ἐμένα νὰ κάμω ὅπως ξέρω. Ἀπ' τὸ κορίτσι αὐτὸ θὰ κερδίσωμε περισσότερα παρὰ ἀπ' ὅλο μας τὸ φορτίο... Ἂν την ἀφήσῃς νὰ περπατήσῃ ἀκόμη, σὲ λίγο θὰ τὴν χάσωμεν, καὶ ὅλοι μας οἱ κόποι πάνε 'ς τὰ χαμένα. Ἔπειτα ὡς που νὰ φθάσωμεν, τὰ δόντια τοῦ ἐλέφαντος θἄχουν μεγαλώσῃ καὶ θὰ τα μοσχοπουλήσωμε. Ἔλα λοιπόν, ἄφησε τὸν «πατέρα τῶν αὐτιῶν» νὰ ἔλθῃ μαζί μας.

Ὁ Ρουροῦκος ἐμουρμούρισεν, ἀλλ' ὑπέκυψεν εἰς τὰ λογικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Χασσάν. Οἱ πόδες τοῦ ἐλέφαντος συνεδέθησαν, καὶ τὸ ζῷον ἠκολούθησε τὸ καραβάνιον. Ὁ Χασσὰν μάλιστα

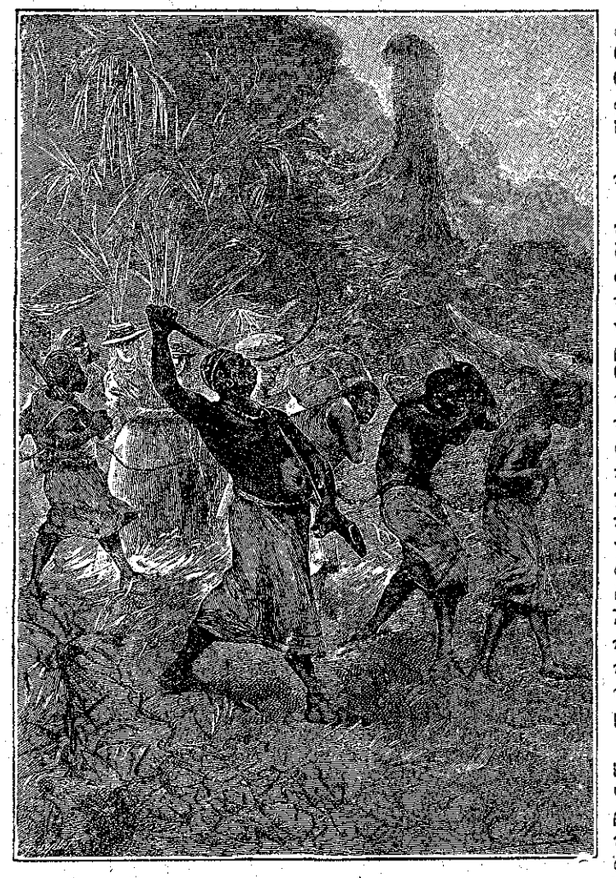

«Τὸ φρικῶδες θέαμα τῶν βασάνων, τὰ ὁποῖα ὑπέφερον οἱ μαῦροι...» (Σελ. 158, στήλ. α'.)

ἐπενόησε καὶ ἓν ἄλλο μέσον μεταφορᾶς τῶν λευκῶν. Κατεσκεύασε δύο αἰώρας, ὅπως αἱ κρεμασταὶ κλῖναι τῶν ναυτῶν ἐντὸς τῶν πλοίων, τὰς ὁποίας ἐκρέμασεν ἀπὸ τοὺς ὀδόντας τοῦ ἐλέφαντος, καὶ ἐντὸς αὐτῶν αἱ δύο νεάνιδες καὶ ἡ Μαργαρόνα ἐξηκολούθησαν τὸ ταξείδιόν των.

Ὁ πυρετός, ὁ ὁποῖος κατέκαιε τὴν Κοραλίαν, τὴν ἠνάγκασε νὰ δεχθῇ τὴν ἀνέλπιστον κλίνην, καὶ καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, λικνιζομένη ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς βάδισμα τοῦ ἐλέφαντος, ἦτο βυθισμένη εἰς μίαν νάρκην, πλήρη μελαγχολικῶν ὀνείρων.

Ὁ Γεράρδος, εὐχαριστημένος τώρα, ἐβάδιζε πλησίον της, βυθισμένος καὶ αὐτὸς εἰς σκέψεις. Ἐνίοτε ὁ ἐλέφας τὸν περιέβαλλε μὲ τὴν προβοσκίδα του τρυφερώτατα, ὡς νὰ ἤθελε νά του ὑπενθυμίσῃ ὅτι ἦτο φίλος του. Καὶ ὁ Γεράρδος τὸν ἐθώπευε.

Κατὰ τὸν ἑσπερινὸν σταθμόν, ὁ Χασσὰν ἔστησε μίαν μεγάλην σκηνὴν διὰ τὴν Κοραλίαν, τὴν Λίναν καὶ τὴν Μαργαρόναν. Προσέφερεν ἐκτὸς τούτου καὶ μίαν φιάλην θειϊκῆς κινίνης εἰς τὸν Γεράρδον διὰ τὴν ἀδελφήν του, δῶρον τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ἐκεῖνος μετ' εὐγνωμοσύνης αὐτὴν τὴν φοράν, διότι ἐπὶ τόσον καιρὸν ἔβλεπε τὴν Κοραλίαν τηκομένην ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, χωρὶς νὰ δύναται νά τῃ παράσχῃ τὴν παραμικρὰν βοήθειαν.

Τὸ πολύτιμον φάρμακον καὶ ὁ δροσερὸς ἀὴρ τῆς νυκτὸς ὠφέλησαν πολὺ τὴν πάσχουσαν. Τὴν ἐπαύριον ἡ νεᾶνις ἦτο πολὺ καλλίτερα, καὶ ὀλίγον κατ'ὀλίγον, μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κλίματος, ἀνέλαβεν ἐντελῶς.

Βαθμηδὸν οἱ λευκοὶ ἐσυνείθισαν τὴν ζωὴν τὴν μονότονον τοῦ ταξειδίου τούτου, μὲ τὰς αὐτὰς πορείας, μὲ τοὺς αὐτοὺς σταθμούς, μὲ τὰς αὐτὰς ὥρας τοῦ ὕπνου καὶ τῆς ἐξεγέρσεως, διὰ μέσου χώρας, ἡ ὁποία δὲν ὡμοίαζε ποσῶς μὲ τὴν χώραν τῶν Μοερῶν.

Ἡ χώρα αὐτὴ ἦτο ὡραιοτάτη, μὲ τὰς ποικιλίας τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς χλωρίδος της, καὶ ἂν ἔλειπεν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ἡ συναίσθησις τῆς δουλείας, καὶ τὸ φρικῶδες θέαμα τῶν βασάνων, τὰ ὁποῖα ὑπέφερον οἱ μαῦροι, τὸ ταξείδιον αὐτὸ θὰ ἦτο πλῆρες θελγήτρων.

Πολλάκις ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Κοραλία ὡμίλησε πρὸς τὸν Χασσὰν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰφαιρέσῃ τὰ δεσμὰ ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς μαύρους. Ἐκεῖνος ἀντέτασσε πάντοτε τὴν ἰδίαν ἐπίμονον ἄρνησιν. Ὁ Γεράρδος ἐπίσης παρεκάλει τὸν Χασσὰν ἰδιαιτέρως διὰ τὸν Μπρέκον. Εἰς μάτην ὅμως. Ὁ δυστυχὴς μαῦρος ἐν τούτοις ἦτο τόσον καλός, ὥστε ἔμενεν εὐχαριστημένος, βλέπων τοὺς φίλους του ἐλευθέρους· ἐγελοῦσε μάλιστα συχνά, ἔψαλλε διάφορα ᾄσματα, καὶ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ὀλιγώτερον σκληρὰν δι' αὐτὸν τὴν ἀνάβασιν ἐκείνην τοῦ Γολγοθᾶ.

Ὁ Ἀμπροῦκος ἐβάδιζε σκυμμένος, ταπεινός, βυθισμένος εἰς ἀγρίαν σιωπήν. Τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἐστάθμευον, ἡ Κοραλία διέτρεχε τὰς τάξεις τῶν αἰχμαλώτων, ἐνθαρρύνουσα αὐτοὺς μὲ γλυκυτάτους λόγους. Τοὺς ἔφερε κρύο νερὸ καὶ ὀπωρικά, καὶ ἔπερνεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὰ βρέφη των. Οἱ δυστυχεῖς ἠσπάζοντο τὰς χεῖρας της, κλαίοντες.

Ἡ καλωσύνη τῆς Κοραλίας δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐξετείνετο ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ζῷα, καὶ βαθμηδὸν κατώρθωσε νὰ ἐξημερώσῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἀγριόσκυλα τῶν Ἀράβων, τὰ ὁποῖα ἔτρεμαν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ κύριοί των, τὰ κατεδάμαζαν δὲ μόνον μὲ τὸ μαστίγιον εἰς τὰς χεῖρας. Μ' ἔκπληξιν των ἔβλεπαν τώρα οἱ Ἄραβες τὰ ἄγρια αὐτὰ ζῷα νὰ ἕρπωσι, νὰ σύρωνται πρὸ τῆς Κοραλίας, μὲ κρεμασμένα τὰ μεγάλα των αὐτιά, καὶ νὰ σείουν τὴν οὐράν, ἐνῷ ἐκείνη ἐθώπευε τὰς τεραστίας κεφαλάς των. Καὶ ὅμως διὰ νά τα δαμάσῃ, δὲν εἶχε μεταχειρισθῆ ἄλλο τι, παρὰ τὰ γλυκά της λόγια καὶ τὸν καλόν της τρόπον καὶ κανένα κομμάτι φαγητὸν ποῦ καί που. Οἱ Ἄραβες ἐξεπλήσσοντο τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐγνώριζον τὴν ἀγρίαν φύσιν τῶν σκύλων αὐτῶν καὶ τὸ ἔμφυτον μῖσος, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυον πρὸς τοὺς δεσμευμένους, ἐκ κληρονομικότητος ἴσως, διότι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων οἱ Σουδανοὶ τοὺς μετεχειρίζοντο πρὸς φρούρησιν τῶν αἰχμαλώτων. Τὸ πρᾶγμα ἤρχισε νὰ σκανδαλίζῃ ὡς ἱεροσυλία τὸν Ρουροῦκον, ὁ ὁποῖος ἦτο βέβαιος πλέον ὅτι ἡ Κοραλία ἦτο μάγισσα! Ἐπρότεινε μάλιστα πολλάκις εἰς τὸν Χασσὰν νὰ την φονεύσουν. Ἀλλ' ὁ Χασσὰν τὸν κατεπράϋνεν, ὑπενθυμίζων εἰς αὐτὸν ἑκάστοτε τὴν ἐμπορικήν της ἀξίαν.

Οὕτως ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἡμέρας καὶ μῆνας ἡ μονότονος αὕτη πορεία, τῆς ὁποίας οὐδείς, ἐκτὸς τοῦ Χασσάν, ἐγνώριζε τὸ τέρμα. Ἰδιαιτέρα λεπτομέρεια τῆς πορείας αὐτῆς ἦτον, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων ἀπέφευγε τὰ κατῳκημένα μέρη. Τὸ πρᾶγμα κατ' ἀρχὰς ἦτο εὔκολον, ἐν ὅσῳ ἐβάδιζον ἀνὰ μέσον τῶν βουνῶν καὶ τῶν ἐρήμων. Κατὰ τὸν τρίτον ὅμως μῆνα τοῦ ταξειδίου, κατερχόμενοι πρὸς μεσημβρίαν, εὑρίσκοντο συχνάκις πρὸ διαφόρων συνοικισμῶν ἰθαγενῶν. Ἡ τάσις τότε τοῦ ἀρχηγοῦ πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν, ἐγίνετο καταφανής. Ἄλλως τε ἡ θέα τῶν ἀλυσοδεμένων αἰχμαλώτων ἔτρεπεν εἰς φυγὴν καὶ τοὺς ὀλίγους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους συνήντων καθ' ὁδόν.

Ἡ μακρὰ αὕτη καὶ ἐπίπονος ὁδοιπορία ἐπόμενον ἦτο νὰ προξενῇ καθημερινὰς ἀπωλείας ἀνθρώπων. Οἱ δυστυχεῖς αἰχμάλωτοι, ὑποκύπτοντες εἰς τοὺς κόπους καὶ τὰς στερήσεις, ἔπιπτον ἡμιθανεῖς καθ' ὁδόν. Ὁ Ρουροῦκος ἀπέσπα τότε ψυχρῶς τὰ δεσμά των, καὶ τους ἐγκατέλειπεν εἰς τὴν τύχην των. Οἱ δὲ σύντροφοί των ἐφορτώνοντο ἐκ τούτου μὲ διπλάσιον βάρος.

Εἰς πρώτην ὅμως εὐνοϊκὴν εὐκαιρίαν, οἱ ἐλλείποντες ἄνδρες ἀνεπληροῦντο. Τὸ καραβάνιον ἔκαμνε συχνάκις σταθμοὺς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν. Ὁ Χασσάν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ μερικοὺς ἐκ τῶν ὀπαδῶν του, ὠπλισμένους ὡς ἀστακούς, ἐξεστράτευε διὰ τὸ ἀνθρωποκυνήγιον αὐτό, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεφε μὲ νέους δυστυχεῖς. Τὴν ἐπαύριον ἡ πορεία ἐπανελαμβάνετο, ἀφίνουσα ὄπισθέν της τὰ μαῦρα ἴχνη τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ τρόμου.

Ἡ Κοραλία, καθ' ὅλον τὸ διάστημα, πρὸ τῶν φρικτῶν αὐτῶν θεαμάτων, ἔμενε σιωπηλή. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπε φοβερὸν ὄνειρον· καὶ τὰ κτηνώδη πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τὴν περιεστοίχιζαν, τῇ ἐφαίνοντο ὡς μορφαὶ ἐφιάλτου. Ἐνίοτε, ὅταν ἀνεμιμνήσκετο τὴν παλαιάν της ζωὴν καὶ τὰς καθημερινάς της ἀσχολίας, ἐν Παρισίοις, τῇ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος. . .

Ἐν τούτοις δὲν εἶχε μεταβληθῆ πολύ. Χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῆς Μαργαρόνας, ἦτο πάντοτε εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένη καὶ κτενισμένη, ὅσον ἐννοεῖται τὸ ἐπέτρεπον αἱ περιστάσεις, τὸ δὲ πρόσωπόν της διετήρει τὸ ὡραῖόν του παρθενικὸν χρῶμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐσεμνύνοντο ἡ Μαργαρόνα καὶ ὁ Γεράρδος.

Δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Αὐτοὶ εἶχον καταντήσῃ χαλκοπρόσωποι, ὡς ἐρυθρόδερμοι. Ἡ Λίνα ἐπίσης ἦτο πολὺ ἡλιοκαμμένη, εἶχε δὲ φθάσῃ εἰς τὸ ἀνάστημα σχεδὸν τὴν Καρολίαν. Ὁ Γεράρδος ἦτο πλέον ἄνδρας, κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχήν, εὔθυμος, αἰσιόδοξος καὶ ἐνθαρρύνων πάντοτε τοὺς συντρόφους του κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀθυμίας καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως:

« Ὅλα πᾶνε καλά, ἔλεγε. Βαδίζομεν πρὸς Νότον, δηλαδὴ πρὸς τὸ Τράνσβααλ . . . »

Ἦτο τὸ αἰώνιον συμπέρασμά του, τὸ ὁποῖον ἐφαίδρυνε τοὺς φίλους του καί τοις ἔδιδε θάρρος διὰ τὸ μέλλον.

Ἐὰν ἔλειπε καὶ ὁ Γολιάθ, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ μεταφέρῃ τὰς δύο νεάνιδας, τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχον ὑποστῇ τὴν τύχην τῶν μαύρων αἰχμαλώτων. Καὶ ὅμως τώρα, λικνιζόμεναι ἀπὸ τὸ ρυθμικὸν βῆμα τοῦ ἐλέφαντος, ἐταξείδευον σχεδὸν ἀκόπως. Ὁ Γεράρδος, πεζοπόρος ἀκάματος, δὲν ἠθέλησε ποτὲ νὰ καβαλικεύσῃ τὸν Γολιάθ, μολονότι τὸ ζῷον τοῦ ἔδιδε πολλάκις νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἦτο εὐδιάθετον νὰ σηκώσῃ καὶ αὐτόν. Δὲν ἐλησμόνει ἐπίσης καὶ τὰς περιποιήσεις τοῦ Μπρέκου. Πολλάκις τὸν ἐσήκονε, ἀλυσοδεμένον

ὅπως ἦτο, εἰς τὸν ἀέρα, χάριν παιδιᾶς, ἢ ὅταν τὸν ἔβλεπεν ἀποκαμωμένον ἀπὸ τὴν ζέστην, ἐβύθιζε τὴν προβοσκίδα του εἰς κἀνὲν ρυάκιον τῆς ὁδοῦ, καὶ πλησιάζων τὸν μαῦρον, τοῦ ἐχάριζε μίαν εὐεργετικὴν ψυχρολουσίαν.

Ἐκ τῶν γεωγραφικῶν ὀνομάτων, τὰ ὁποῖα ἤκουεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὁ Γεράρδος, συνδυάζων τὰ πενιχρὰς αὐτὰς πληροφορίας, συνεπέραινεν ὅτι εἶχον ὁδοιπορήσῃ κατὰ πρῶτον μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἔλγου καὶ τοῦ ὄρους Κενίδ, καὶ ἀφοῦ ἐπέρασαν τὴν λίμνην Οὐκερούην, εὑρίσκοντο ἤδη εἰς τὸ ὀροπέδιον Ὀδουαμουέζι.

Ἡμέραν τινά, κατὰ τὸν τέταρτον μῆνα τοῦ ταξειδίου των, ἀπὸ τὸ ὕψος ἑνὸς ὀροπεδίου, οἱ ταξειδιῶται παρετήρησαν ἐκτεινομένην ἐνώπιόν των, εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν, τὴν κυανῆν σινδόνην μιᾶς λίμνης, περιβαλλομένης ὑπὸ βουνῶν Οἱ Ἄραβες, οἵτινες ἀπὸ πολλῶν ὡρῶν ἐδείκνυον σημεῖα ζωηρᾶς συγκινήσεως, ἐσταμάτησαν ἀμέσως φωνάζοντες:

« Ἡ Ταγκανίκα! Ἡ Ταγκανίκα!...»

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἤρκεσε νὰ γαλβανίσῃ τοὺς αἰχμαλώτους, ὅπως εἶχε γαλβανίσῃ καὶ τοὺς φύλακάς των. Ἦτο λοιπὸν ἡ περίφημος λίμνη, ἡ ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους ἀγνοουμένη, τὴν ὁποίαν οἱ Εὐρωπαῖοι περιηγηταὶ πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν ἀνεκάλυψαν καὶ κατέλαβον! Μόνον ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς προσεγγίσεως αὐτῆς, ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Κοραλία ἐνόμιζον πλέον ὅτι εὑρίσκονται ἐν μέσῳ χώρας πολιτισμένης.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰδοὺ καὶ ἡ πρώτη συνταγὴ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν μας: «Ἂν ἔχετε βῆχα, νὰ πάρετε . . . τὰ μέτρα σας καὶ νὰ φυλαχθῆτε. Ἂν ἔχετε συνάχι, νὰ πάρετε . . . μανδύλια. »

* * *

Δὲν ἀπελπίζομαι διὰ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔχει Ἀνήσυχον Πνεῦμα. Ἡ ζωηρὰ φιλομάθεια ἄγει κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν πολυμάθειαν.

* * *

Εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἄκουε τὴν Μυστικὴν Φωνὴν τῆς συνειδήσεώς σου.

* * *

Ἡ ἐνάρετος νεότης προμηνύει τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς, ὅπως ἡ Φεγγόβολη Αὐγούλα τὴν ὡραίαν ἡμέραν

* * *

Πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν μεγάλων πράξεων, ὁ νοῦς γίνεται Πιστὸς Σύμμαχος τῆς καρδίας.

Ὁ γνωρίζων ἱστορίαν καὶ ἀγαπῶν τὸ Ἰοστεφὲς Ἄστυ, εἶνε κατ' ἀνάγκην. . . Ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα.

* * *

Φύλαττε εἰς τὰ στήθη σου ἀκοίμητον καὶ ἀναλλοίωτον τὸ Ἑλληνικὸν Αἴσθημα. Εἶνε θησαυρός.

* * *

Εἰς τὴν ζωὴν παρουσιάζονται ἔνιοτε περιπλοκαί, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ λύωνται ὅπως ἔλυσεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τὸν Γόρδιον Δεσμόν: Διὰ τοῦ Ἡρωϊκοῦ Ξίφους.

* * *

Μίαν ἡμέραν τὸ Μικρὸν Πειρακτήριον ἠκούσθη λέγον:

— Νομίζω ὅτι οἱ Πεζοναῦται ὑπάγονται εἰς τὴν συνομοταξίαν . . . τῶν ἀμφιβίων.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

ΓΝΩΜΗ ἀντίθετος, νομίζω, δὲν ὑπάρχει Ἡ Ἔκθεσις, τὴν ὁποίαν διωργάνωσε τὸ Καλλιτεχνικὸν τμῆμα τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» ἐπέτυχε πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅσον ἐπερίμενε κανείς . . . Ἐγὼ τουλάχιστον, ὅταν ἤκουσα ὅτι ὁ «Παρνασσὸς» σχεδιάζει μίαν Ἔκθεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐδέχετο παρὰ μόνον ἐρασιτέχνας, καὶ δὲν θὰ ἐξέθετε παρὰ ἔργα Πηλοπλαστικῆς, Πυροχαρακτικῆς, Τεχνητῆς Ἀνθοποιΐας καὶ Φωτογραφίας, ἀμφέβαλα πολὺ ἂν τὰ ἔργα αὐτά, καὶ κατὰ ποιὸν καὶ κατὰ ποσόν, θὰ ἦσαν ἄξια δημοσίας ἐκθέσεως. Ἀλλ' αἱ ἀμφιβολίαι μου διελύθησαν διαμιᾶς, μόλις εἰσῆλθα καὶ ἔρριψα ἐν βλέμμα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου.

Πλοῦτος ἀληθινός! Πόσαι φωτογραφίαι, — μοῦ εἶπαν ὅτι εἶνε περισσότεραι ἀπὸ χίλιαι! — πόσα καλλιτεχνήματα πυροχαρακτικῆς καὶ πηλοπλαστικῆς! τί πλῆθος ἀπὸ τεχνητὰ ἄνθη! Ἀκόμη καὶ ἔργα πλαστικῆς ἦσαν ἐκτεθειμένα... Ἐμείνα τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας, περιεργαζομένη τὴν πλουσίαν αὐτὴν Ἔκθεσιν, καὶ πάλιν δὲν ἠμπορῶ νὰ εἴπω ὅτι εἶδα ὅλα τὰ ἐκθέματα μὲ τὴν ἀπαιτουμένην προσοχήν. Θά μου ἐχρειάζοντο ἡμέραι διὰ νά τα παρατηρήσω ἕνα-ἕνα λεπτομερῶς. Δι' αὐτὸ καὶ αἱ ἐντυπώσεις μου θὰ εἶνε σύντομοι, ὅπως σχετικῶς καὶ ἡ ἐπίσκεψίς μου. . .

Ὀφείλω νὰ εἶμαι εἰλικρινής. Ἀδιάφορον ἂν οἱ ἐκθέται ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμόφυλοί μου. . . Δέν μου ἤρεσαν ὅλα τὰ ἔργα. Εἰμπορῶ μάλιστα νὰ εἴπω, ὅτι τὰ περισσότερα δὲν ἦσαν ἐντελῶς τοῦ γούστου μου. Εἰμπορεῖ τὸ γοῦστό μου νὰ μὴν εἶνε τέλειον-δὲν τὸ ἀρνοῦμαι,- ἀλλὰ καθένας, βλέπετε, μὲ τὸ γοῦστό του ἀρέσει ἢ δὲν ἀρέσει. Λοιπόν, εἶδα συνδυασμοὺς χρωμάτων, ποῦ δέν μου ἤρεσαν διόλου· εἶδα σχήματα πού μου ἐφάνησαν ἀκαλαίσθητα· εἶδα χειροτεχνήματα παραφορτωμένα μὲ καλλωπισμοὺς ἀμφιβόλους, ὡς γυναῖκας βαρβάρους· ἀπὸ πολλὰ εἶδα νὰ λείπῃ ἡ ἁπλότης ἐκείνη καὶ ἡ αὐστηρὰ καλαισθησία, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὴν τέχνην τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων· καὶ ἀπὸ μερικὰ πάλιν ἔλειπε καὶ αὐτὴ ἡ στοιχειώδης τέχνη, ὥστε νὰ πορήσω πῶς τὰ ἐδέχθησαν εἰς τὴν Ἔκθεσιν. . .

Ναί· ἀλλὰ μήπως ἦσαν ὀλίγα καὶ τὰ ὡραῖα; Εἶδα ἄνθη τόσον λεπτὰ καὶ φυσικά, ὥστε μὲ πολλὴν δυσκολίαν θά τα ἐξεχώριζα ἀπὸ τὰ ἀληθινά. Εἶδα σταφύλια καὶ ἄλλα ὀπωρικὰ τόσον τέλεια, πού μου ἦλθε ... νὰ τα φάγω. Εἶδα ἔπιπλα στολισμένα διὰ πυροχαρακτικῆς τόσον εὔμορφα, ὥστε μοῦ ἦλθεν ὄρεξις νὰ μάθω κ' ἐγὼ τὴν ὡραίαν αὐτὴν τέχνην. Εἶδα πιότα καὶ ἀγγεῖα στολισμένα μὲ ἄνθη καὶ φύλλα πηλοπλαστικῆς τόσον καλαίσθητα, ὥστε δὲν ἐχόρταινα νά τα βλέπω. Καὶ ἐπὶ τέλους εἶδα φωτογραφίας ἐρασιτεχνῶν τόσον τελείας, ὥστε δὲν θά τας ἤλλαζα μὲ ἔργα ζωγράφων.

Αὐτὰ ὅλα δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ δείξουν τὴν πρόοδόν μας εἰς τὰ εἴδη αὐτὰ τῆς τέχνης, καὶ νὰ τιμήσουν τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν οἱ ἐκθέται καὶ αἱ ἐκθέτιδες; Αὐταὶ προπάντων πόσων ἐπαίνων δὲν εἶνε ἄξιαι! Δὲν ἤξευρε κανείς, ὅτι καταγίνονται τόσον πολλαὶ καὶ μὲ τόσην ἐπιτυχίαν. Ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ Ἔκθεσις τοῦ Παρνασσοῦ, διὰ νὰ μάς το μάθῃ.

Ὀνόματα δὲν θὰναφέρω. Εἶνε τόσα πολλὰ τὰ ἄξια ἰδιαιτέρας μνείας! Ἐξαίρεσιν μόνον θὰ κάμω διὰ τὸ Τμῆμα τῆς φωτογραφίας, εἰς τὸ ὁποῖον εἶδα καὶ ἔργα μερικῶν συνδρομητῶν μας. Οἱ ἀδελφοὶ Ι. καὶ Π. Κουτσαλέξης ἔχουν ἐκθέσῃ δεκαοκτὼ φωτογραφίας πολὺ ἐπιτυχημένας· (ἐκείνη μάλιστα ποῦ παριστᾷ τὸν πατέρα των, ὅταν κουρεύεται, τυλιγμένον μὲ τὴν ἐμπροσθέλλαν, τί ἀστεία ποῦ εἶνε!) Ἐπίσης ὁ Κλεισθένης Γ. Φιλάρετος ἐκθέτει ὀκτὼ ὡραίας φωτογραφίας καὶ ὁ Ἐμμ. Α. Τριανταφυλλίδης ἄλλας τόσας· (ἂν εἶνε καὶ κανεὶς ἄλλος, πού μου διέφυγε, ζητῶ συγγνώμην.) Καὶ ἄλλην μίαν ἐξαίρεσιν διὰ τὸ Τμῆμα τῶν Τεχνητῶν Ἀνθέων, ὅπου ἡ φίλη μας Βασιλικὴ Ἀραβαντινοῦ ἐκθέτει κάλαθον ἀνθέων χαρτίνων καὶ ἄνθη ἀπὸ λέπια ἰχθύος ὡραιότατα.

Τώρα ἑτοιμάζομαι διὰ τὴν Ἔκθεσιν τῶν Ἀνθέων.

Η ΕΛΠΙΣ

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Τὸ παιγνίδι ἐκεῖνο τοῦ ψαρεύματος μὲ τὰ χορσπηδήματα, — τὸ θυμᾶσθε βέβαια, — ἔκαμε τοὺς δύο φίλους νὰ διψάσουν ὑπερβολικά.

Ἐπήγαιναν λοιπὸν διψασμένοι καὶ ἐσυλλογίζοντο μὲ τί καλὸν νὰ δροσισθοῦν. . .

Καὶ ἰδέτε τί σύμπτωσις ! Ἴσα-ἴσα ἐκείνη τὴ στιγμὴ εὑρέθηκαν μπροστὰ σὲ μίαν ἄλλην ἐξέδραν, ὡραῖα στολισμένην μὲ χίλια δυὸ χρωματιστὰ ποτηράκια, μὲ χρυσόχαρτα καὶ μὲ ζωγραφιές. Ἕνα εὔμορφο κορίτσι, κομψότατα ντυμένο, ἐπωλοῦσε ἐκεῖ — τί νομίζετε ;.. — παγωτά !

— Ὁρίστε, κύριοι ! ἐφώναζε. Ἔχω παγωτὸ κρέμα ! ἔχω παγωτὸ λεμόνι ! ἔχω παγωτὸ φράουλα !

— Παγωτὸ φράουλα ! λέγει ὁ Μικές· ἔχω ἀκούσῃ πῶς εἶνε περίφημο πρᾶγμα ! νὰ το τρῶς καὶ νὰ γλύφῃς τὰ δάκτυλά σου !

— Μοῦ δίνετε, σᾶς παρακαλῶ, ἕνα παγωτὸ φράουλα ; λέγει ὕστερα 'στὸ εὔμορφο κορίτσι.

Καὶ τὸ εὔμορφο κορίτσι τοῦ βάζει ἀμέσως 'ς ἕνα κίτρινο ποτηράκι τὸ κοκκινωπὸ παγωτό, καὶ ὁ Μικὲς τὸ πληρόνει — πάντα, ἐννοεῖται, μὲ τὰ λεπτὰ τοῦ Φασουλάκη.

Κυττάζετέ τον μὲ τί εὐχαρίστησι τὸ τρώγει ! Ἔχει ἀναποδογυρίσῃ τὸ κεφάλι του, τὰ μάτια του κυττάζουν τὸν οὐρανό, καὶ τὸ μικρό του δάκτυλο εἶνε σηκωμένο ψηλά. Κρατεῖ καὶ μιὰ πετσετίτσα, μήπως στάξῃ τὸ παγωτὸ ἐπάνω 'στὰ ροῦχά του.

— Ἐξαίσιο πρᾶγμα ! λεγει καὶ ξαναλέγει.

Ἀμὲ ὁ Φασουλάκης ;

Ἆ, ὁ Φασουλάκης δὲν ἔχει καμμιὰν ὄρεξι γιὰ παγωτό. Νά, τώρα ὅτι εἶδεν ἕναν ἡλικιωμένον κύριον, ποῦ ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ, καί του ἐφάνη πῶς ἦταν ἕνας φίλος τοῦ πατέρα του.

Τὸν βλέπετε πῶς χώνει τὸ καπέλο του ὥς τὰ μάτια, γιὰ νὰ μή τον ἰδῇ καί τον γνωρίσῃ ὁ ἡλικιωμένος κύριος ;

Ναί, μὰ δὲν εἶχε τύχη ! Ὁ ἡλικιωμένος κύριος τὸν εἶδε καί τον ἐπαραεῖδε, καὶ μάλιστα τὸν ἐγνώρισε καὶ εἶπε μέσα του :

— Μπᾶ ! μπᾶ ! Καλὲ αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Φασουλάκης ; Τί γυρεύει αὐτὸς 'στὸ μεγάλο Πανηγύρι τέτοια ὥρα, ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶνε 'στὸ σχολεῖό του ; Τί γυρεύει ἐδῶ μαζὶ μ' ἐκεῖνο τὸ μάγκα τὸ Μικέ ; . . Ἀφησέ τον κ' ἐγὼ θὰ τον σιγυρίσω !

Τὰ ἄλλα θὰ σάς τα διηγηθῶ ὅταν ξαναϊδωθοῦμε.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΗΛΙΟΣ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

ὑπὸ μικροῦ μαθητοῦ ἢ μαθητρίας

Ὡς προχθές, ἂν μ' ἐρωτοῦσε κανένας : «Πές μου, Μιμῆ, ὁ ἥλιος γυρίζει ἢ ἡ γῆ ;» θὰ ἐνόμιζα πῶς θέλει νὰ με κοροϊδέψῃ, καὶ γιὰ νὰ τον κοροϊδέψω κ' ἐγώ, θὰ του ἔλεγα : «Ἡ γῆ !» Καὶ ὅμως μάλιστα, κυρίαι καὶ κύριοι, αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό. Ἡ γῆ γυρίζει, ὁ ἥλιος στέκεται ἀκίνητος. Τὸ πιστεύετε ; . . . Ἔ, ἔτσι δέν το ἐπίστεψα κ' ἐγώ, τὴν πρώτη φορὰ πού το ἄκουσα 'στὸ Σχολεῖο. Ἀλήθεια, τί παράξενα πράγματα πού μας μαθαίνουν εἰς τὸ Σχολεῖο ! Εἶνε νὰ χάσῃ κανένας τὸ νοῦ του ! Νά, αὐτὸ πού σας λέγω τώρα, δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ πειὸ παράξενα τοῦ κόσμου ; Ὄχι, σοῦ λέει, ὁ ἥλιος δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέσι του· ἡ γῆ γυρίζει 'σὰν τὴ σβούρα. — Μὰ πῶς, λέω, ἀφ' οὗ ἐγὼ βλέπω τὸν ἥλιο νὰ κινῆται ; Δὲν ἀνατέλλει ; δὲν δύει ; δὲν βρίσκεται πότε ψηλὰ καὶ πότε χαμηλά ; — Ὄχι, λέει, σοῦ φαίνεται. — Μὰ τί θὰ 'πῇ μοῦ φαίνεται ; — Νά, λέει, σὲ γελοῦν τὰ μάτια σου· εἶνε, λέει, ὀ π τ ι κ ὴ ἀ π ά τ η. — Μπᾶ ! καὶ πῶς μπορεῖ νὰ με γελάσουν ἐμένα τὰ μάτια μου μέρα-μεσημέρι ; Τὸ βράδυ καμμιὰ φορά, ἀλήθεια, βλέπω ἀπὸ μακρυὰ κανένα δένδρο κοί μου φαίνεται σὰν φάντασμα. Ναί, αὐτὸ εἶνε ὀ π τ ι κ ὴ ἀ π ά τ η, τὸ καταλαβαίνω. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα, καλέ, νὰ στέκωμαι ἐγὼ καὶ νὰ βλέπω τὸν ἥλιο νὰ γυρίζῃ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, καὶ νὰ σου λέῃ πῶς μέ γελοῦν τὰ μάτια μου ; ! Τί εἴδους ὀπτικὴ ἀπάτη εἶνε αὐτή ; — Ὄχι, λέει, ἔτσι εἶνε· μᾶς φαίνεται ὅτι κινεῖται ὁ ἥλιος, ἀλλὰ δὲν κινεῖται. Αὐτὸ πειὰ τὸ ξεύρει ὅλος ὁ κόσμος. Ρώτησε ὁποιον μεγαλήτερο θέλῃς, νὰ σού το 'πῇ. — Καλά !

Ἀρχίζω λοιπὸν νὰ ἐρωτῶ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ὁποιον βρίσκω. Νὰ ὁ καθηγητὴς τοῦ ἀδελφοῦ μου. — Ἀλήθεια εἶνε, κύριε καθηγητά, αὐτὸ καὶ αὐτό ; — Ἀλήθεια, παιδί μου. — Νὰ ὁ θεῖός μου, ὁ ἀξιωματικός. — Ἀλήθεια, θεῖε ; — Ἀλήθεια, παιδί μου. — Ρωτῶ καὶ τὸν ἀδελφόν μου· ἀλήθεια ! ρωτῶ καὶ τὴ μαμμά· ἀλήθεια ! Ὅλος ὁ κόσμος μοῦ λέει· «ἀλήθεια !» Ἀρχίζω νὰ το πιστεύω, ἀλλὰ πάντα μοῦ μένει μιὰ ἀμφιβολία... Εἶνε, βλέπετε, τόσῳ παράξενο πρᾶγμα ! Ἐπὶ τέλους ρωτῶ καὶ τὸ μπαμπᾶ. — Ποιός σού το εἶπε ; μοῦ λέει. — Ἡ κυρία, μπαμπᾶ ! — Καὶ πῶς ; ἐσὺ λοιπὸν δὲν πιστεύεις τὴ δασκάλα σου ; Ὅ,τι σοῦ πῇ ἡ δασκάλα σου εἶνε σωστό. Καὶ ὅτι πετᾷ ὁ γάϊδαρος ἂν σου 'πῇ, ἐσὺ πρέπει νὰ το παραδεχθῇς. — Μά, μπαμπᾶ, τοῦ λέγω, αὐτὸ εἶνε τόσῳ παράξενο . . .

Ὁ μπαμπᾶς ἐχαμογέλασε, ἀλλὰ δέν μου εἶπε τίποτε. Τὸ ἀπόγευμα (ἦταν Κυριακὴ) μπήκαμε 'στὸ σιδηρόδρομο γιὰ νὰ πᾶμε 'στὴν Κηφισσιά. Ἐγὼ ἐστεκόμουν κοντὰ 'στὴ θυρίδα καὶ ἔβλεπα ἔξω. — « Μπαμπᾶ ! μπαμπᾶ ! φωνάζω σὲ λίγο, κύτταξε τί χορὸ ποῦ κάνουν τὰ δένδρα καὶ τὰ σπίτια ! . . » Βγάζει τότε μιὰ φωνὴ ὁ μπαμπᾶς : « Τὸ βλέπεις ; ! τὸ βλέπεις ; ! — Τί νὰ ἰδῶ ; — Νά, τώρα ποῖος κινεῖται, ὁ σιδηρόδρομος ἢ τὰ δένδρα καὶ τὰ σπίτια ; — Ὁ σιδηρόδρομος, μπαμπᾶ ! — Καὶ ὅμως, μοῦ λέει ὁ μπαμπᾶς, δέν μας φαίνεται ὅτι κινοῦνται τὰ δένδρα καὶ τὰ σπίτια, ἐν ᾧ αὐτὰ μένουν ἀκίνητα ; Καὶ γιατί ; Διότι κινούμεθα ἐμεῖς ! »

Ἔμεινα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Ἆ !.. τὸ ἴδιο λοιπὸν συμβαίνει μὲ τὸν ἥλιο καὶ μὲ τὴ γῆ ! Μιὰ τέτοια ὀ π τ ι κ ὴ ἀ π ά τ η γίνεται. Ἔτσι εἶνε ! . . Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ δέν μου μένει πειὰ καμμία ἀμφιβολία : Ἡ γῆ κινεῖται, ὁ ἥλιος στέκεται ἀκίνητος. Πιστεύω, ὅτι εἴμεθα σύμφωνοι ὅλοι. . . Χαίρετε !

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 149)

Ὁ Ρογῆρος ἐτινάζετο ὡς βρεγμένον κουταβάκι.

Μόλις συνῆλθεν ὀλίγον καὶ ἀνέκτησε τὴν πρώτην του εὐφυΐαν.

— Πιστεύω, εἶπε, πῶς δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ μένωμεν ἐδῶ. Ἄς φύγωμεν σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις, γιατί τὸ σπίτι αὐτὸ δέν μου φαίνεται πολὺ φιλόξενον.

— Λαμπρά, προσέθεσεν ὁ Παπαφίγκος ! Ἄς κάνουμε πανιὰ καὶ τὸ τιμόνι γραμμὴ ἐμπρός ! Πρῶτα ὅμως πρέπει νὰ βροῦμε τὸ σ τ ί γ μ α, ποῦ λέμε ἐμεῖς οἱ ναυτικοί. Σὲ τί πλάτος βρισκόμαστε ;

— Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ξένου σπιτιοῦ.

— Πολὺ καλά, ἀξιόλογα, νὰ ἡ σκάλα ποῦ πάει 'στὸ κ α ρ ρὲ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτουνοῦ, τοῦ καραβιοῦ... Αἴ ! Ἐτελείωσες τοῦ λόγου σου τὴν πολεμικὴ ἔγερσι ; ἐμουρμούρισεν ὁ φοβερὸς θωρακίτης, διακόπτων τὴν ὁμιλίαν του, διὰ νὰ κεραυνοβολήσῃ τὸν ναύτην του μὲ ἕνα βλέμμα.

Ὁ δυστυχὴς Λαδουρέκος ἤρχισε νὰ δειάζῃ, μὲ θορυβώδεις ὠρυγάς, τὸ νερόν, ποῦ εἶχε καταπίῃ, χωρὶς νὰ το θέλῃ ὁ ταλαίπωρος.

Ὅταν ἡ ἐσωτερικὴ αὐτὴ τρικυμία ἐκόπασε κάπως,

— Ἄς ἀνεβαίνωμεν, εἶπεν ὁ μικρός, ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ προφύλαξιν.

— Σκουπίσετε τὰ παπούτσια σας, σὰν εὐγενεῖς ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, τοῦ ὁποίου τὰ ἐνδύματα ἔσταζαν ἀδιακόπως κ' ἐσχημάτιζαν μικρὰ ρυάκια εἰς κάθε του βῆμα.

Ἀνέβησαν μὲ προσοχήν.

Μόλις ἔφθασαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, οἱ τρεῖς φίλοι ἐσταμάτησαν.

Ἤκουσαν φωνὰς ἀνθρώπων.

— Τοὺς ξέρω αὐτούς, ἐμουρμούρισεν ὁ Παπαφίγκος, εἶνε τρεῖς ἐκεῖ μέσα, καὶ ἂν δὲν ἔχω λάθος . . . χίλιες κανονιές ! . .

— Τί βγαίνει μὲ τὶς κανονιές, ἢ χίλιες ἢ δύο χιλιάδες ; διέκοψεν ὁ Ρογῆρος. Αὐτοὶ εἶνε ἐχθροί μας. Ὁ Μπρόουν, ὁ Ρενὼ καὶ ὁ ὑπηρέτης των.

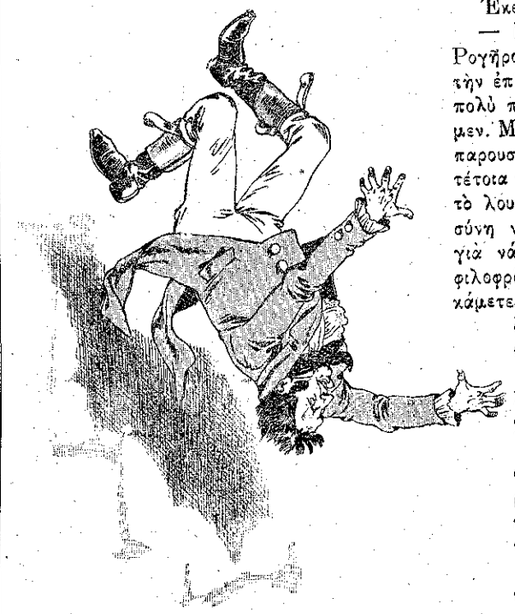

«Τὸν ἐπέταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον.» (Σελ. 161, στ. γ'.)

— Λαμπρά ! εἶπεν ὁ ναύτης ἀνασηκώνων τὰς χειρίδας του. Θὰ κάνουμε ἕνα φρικασὲ πρώτης τάξεως.

— Τί ; Θὰ τοὺς σκοτώσῃς ;

— Καὶ γιατί ὄχι ;

— Διότι.

— Αὐτὸς εἶνε ἕνας λόγος. Ἔχεις ἄλλον ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔχω... Πρῶτον δὲν θὰ μοῦ ἐρχότανε καλὰ νὰ χύσω τὸ αἷμα ἑνὸς ἀνθρώπου, ποῦ ἀνετράφηκα 'στὰ χέρια του.

— Ἄ ! βέβαια, τοῦ χρεωστεῖς εὐγνωμοσύνην, τί λόγος !

— Ἐπὶ τέλους δὲν θέλω. . .

— Καλά, ἐδρυχήθη ὁ Παπαφίγκος, θὰ του ζητήσουμε συμπάθειο πρῶτα, κ' ἔπειτα. . .

— Δὲν ζητῶ τόσο μεγάλα πράγματα, ἐπανέλαβε γελῶν ὁ Ρογῆρος. Νὰ τους δέσωμε ὅμως καὶ τοὺς τρεῖς καὶ νὰ τους πάρωμε μαζί μας 'στὸ στρατόπεδο. Ἐκεῖ πειὰ θὰ ποφασισθῇ ἡ τύχη τους.

— Τρομάρα μου ! Ἐμένα ποῦ μ' ἀρέσει νὰ ταξειδεύω πάντα χωρὶς μπαγάγια, νὰ τώρα φόρτωμα !

— Ἐμπρός, πᾶμε, εἶπεν ὁ Λαδουρέκος ἀνυπομονῶν.

— Τοῦ λόγου σου ταξειδεύεις ὅλο μὲ δέστρες, μὰ ὅταν μολᾷς ὅλο τὸ πανί σου, πᾷς πρίμα. . .

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Ρογῆρος.

Καὶ ἤνοιξε μὲ θάρρος τὴν θύραν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς δύο πεζοναύτας, οἱ ὁποῖοι ὥρμησαν καὶ ἐστάθησαν ὁ εἷς ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ ἐμποδίσουν πᾶσαν ἀπόπειραν δραπετεύσεως.

Ἐκεῖνοι τὰ ἔχασαν.

— Κύριοι, εἶπεν ἡσύχως ὁ Ρογῆρος, δὲν ἐπεριμένατε βέβαια τὴν ἐπίσκεψίν μας καὶ λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν σας προειδοποιήσαμεν. Μᾶς συγχωρεῖτε μάλιστα ποῦ παρουσιαζόμεθα μπροστά σας μὲ τέτοια χάλια. Εἶνε, βλέπετε, ἀπὸ τὸ λουτρό, ποῦ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς προσφέρετε. Τώρα, γιὰ νὰ σας ἀνταποδώσωμεν τὴν φιλοφρόνησιν, σᾶς προσκαλοῦμε νὰ κάμετε μαζί μας μιὰ μικρὴ ἐκδρομὴ ἕως εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπου ἐπιστρέφομεν.

Ὁ Μπρόουν ἀνέκτησε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ψυχραιμίαν του.

Ἔσυρε σιγὰ σιγὰ τὸ πιστόλι του, ὕψωσε τὴν σφῦραν, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸ παράθυρον ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Λαδουρέκου.

Ἡ σφῦρα ἔπεσεν, ἀλλὰ τὸ πιστόλι δὲν ἐπῆρε φωτιά.

Ὁ ναύτης ἥρπασεν ἀμέσως μὲ τὰς στιβαράς του χεῖρας τὸν Ἄγγλον, τὸν ἐσήκωσε καί τον ἐπέταξεν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Φοβερὸς κρότος θραυομένων ὑάλων ἠκούσθη ἀμέσως.

— Ἔπεσε ἀπάνω 'στὴ β ε ρ ά ν τ α, εἶπεν ὁ γενναῖος Λαδουρέκος, κύψας ἀπὸ τὸ παράθυρον. Θᾶμεινε 'στὸν τόπο !

— Ἔχασε ἡ Βενετιὰ βελόνι ! ἀπήντησεν ὁ Παπαφίγκος.

Μετὰ τὸν ἐπικήδειον αὐτόν, τὰ κορδόνια τοῦ παραθύρου, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν χρήσεως, ἐχρησιμοποιήθησαν ὅπως δεσμευθῇ στερεὰ ὁ ἄθλιος Ρενώ.

Ὁ ὑπηρέτης ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηφανίσθη.

Ὁ Λαδουρέκος, κυττάξας ἀπὸ τὸ παράθυρον, διὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ πέριξ, εἶδε τὸν Ἄγγλον, ἀνασηκωνόμενον μετὰ κόπου ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Μόλις ἐπείσθη, ὅτι ὁ φίλος δέν τα εἶχε τινάξῃ ἀκόμη, κατέβη ἀρμαίως καί τον ἔδεσε καὶ αὐτὸν χειροπόδαρα, ὅπως τὸν σύντροφόν του.

Ἔπειτα ἐπῆραν τὰ μανδύλια τῶν δύο

ἀθλίων καί τους ἔφραξαν καλὰ τὸ στόμα, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ φωνάξουν καὶ νὰ ζητήσουν βοήθειαν, καθόσον μάλιστα ὁ Παπαφίγκος, ἄνθρωπος λεπτῆς ἀνατροφῆς καὶ εὐγενὴς πρὸ πάντων, παρετήρησεν ὅτι θὰ ἦτο ἀπρεπὲς νὰ ἐνοχλοῦν τὸν κόσμον καθ' ὁδὸν μὲ τὰς φωνάς των. . .

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε νυκτώση.

— Τώρα εἶνε καιρός, εἶπεν ὁ Ρογῆρος, νά το κόψωμε λάσπη. Ἄς φύγωμε ἀλὰ γαλλικά, χωρὶς νἀποχαιρετίσωμεν κἀνένα. Εἰδεμή, θὰ εἴχαμεν ἀλήθεια νὰ κάμωμεν πολλὰς ἐπισκέψεις.

— Καὶ πρῶτα πρῶτα 'στὸν ἐξάδελφό σου, τὸν δεσμοφύλακα, δὲν εἶν' ἔτσι ; Σύμφωνος.

— Λαμπρά ! Λοιπὸν ἂς πηγαίνουμε, χωρὶς νὰ χασομεροῦμε.

— Σταθῆτε μιὰ στιγμή. Ἄν ἐτσιμπούσαμε κάτι πρὶν νὰ ξεκινήσωμε, δὲν θὰ ἦταν ἄσχημα. Λίγο ψωμάκι, λίγο κρεατάκι, κἀνένα ποτηράκι ἀπ' τὸ βρισκούμενο. Αὐτοὶ ἐδῶ θἄχουν βέβαια τίποτε ἐκλεκτὰ πράγματα 'στὴν τραπεζαρία τους, καὶ θὰ ἤτανε φρόνιμο νὰ ποντικοδυναμώσουμε λιγάκι, πρὶν φύγωμεν.

— Δίκηο ἔχεις, εἶπεν ὁ Ρογῆρος, ἀλλὰ δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ χασομεροῦμεν πολύ· πρέπει νὰ φύγωμεν. Τρῶμε ὅταν φθάσωμεν 'στὸ στρατόπεδον. Ἄν καπνίση τῶν δεσμοφυλάκων νὰ κάμουν κἀνένα γύρο, θὰ ἰδοῦνε τὸν τοῖχον κρημνισμένον καὶ θὰ καταλάβουν πῶς τὸ κόψαμε λάσπη. Καὶ τότε θὰ πιασθοῦμε σὰν τὰ ποντίκια 'στὴν ποντικοπαγίδα.

— Ἔχεις δίκηο, ἂς πηγαίνωμεν. Αὐτοὺς τοὺς κυρίους ὅμως δὲν μποροῦμε νά τους πάρωμε 'στὸ χέρι, σὰν βαλίτσες. Ἄς τους τυλίξωμε μέσα 'στὲς κουρτίνες καὶ ἄς τους φορτωθοῦμε 'στὴ ράχη μας. Κἀνένας δὲν θὰ καταλάβη τί ἔχουμε μέσα.

Ἀμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Οἱ ναῦται μετεμόρφωσαν τὸν Ρενὼ καὶ τὸν Μπρόουν εἰς δύο δέματα ὡραιότατα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν καμμίαν ὁμοιότητα μὲ τὸ ἀνθρώπινον σχῆμα.

Μετὰ ταῦτα, οἱ τρεῖς φίλοι ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μὲ ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, χωρὶς νὰ φαντάζωνται κἂν ὅτι εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα ὁ ἱππότης καὶ ὁ Παλουάζος ἦσαν ἐξηπλωμένοι εἰς τὰς κλίνας των, ἀναπαυόμενοι ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας καὶ μὴ ὑποπτεύοντες καὶ αὐτοὶ τὴν παρουσίαν ἐκείνων, πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ὁποίων εἶχον ἔλθη ! . .

Οἱ δραπέται κατὰ πρῶτον ἐφρόντισαν νἀπομακρυνθῶσι τῆς φυλακῆς ἐν σπουδῇ, κατόπι δὲ ἐζήτησαν νὰ ἴδουν εἰς ποῖον σημεῖον περίπου εὑρίσκονται, διὰ νὰ διευθυνθοῦν ἐκεῖθεν πρὸς τὸν λιμένα, καὶ νἀνεύρουν τὴν μικρὰν λέμβον, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφίση ἐκεῖ ὁ Ρογῆρος.

Τὸ μέσον τοῦτο ἦτο τὸ ἁπλούστερον πάντων πρὸς ἀνετωτέραν διαπεραίωσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, τὴν κατεχομένην ὑπὸ τῶν Γάλλων.

Εἶχον φθάση ἤδη εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς ὁδοῦ, ἀγούσης πρὸς τὸν λιμένα, ὅτε αἴφνης ἤκουσαν βήματα.

— Ἄλτ ! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, τί τρέχει ;

— Εἶνε ἡ περίπολος, ἀπεκρίθη ὁ Ρογῆρος.

— Χίλια ἑκατομμύρια. . .

— Ἄφησε τώρα τὰ ἑκατομμύρια καὶ κύτταξε πῶς θὰ ξεφύγωμε.

— Εἶνε πολὺ ἀργά, θὰ μᾶς ἔβγη 'στὴν πλώρη . . . τὰ βήματα σιμώνουν ὁλοένα.

— Καλά· κάμετε ὅ,τι κάνω ἐγὼ καὶ μὴν κουνηθῆτε καθόλου !

Τὸ παιδίον ἐξηπλώθη πρὸ μιᾶς θύρας καὶ προσεποιήθη ὅτι κοιμᾶται βαθέως.

Οἱ σύντροφοί του τὸν ἐμιμήθησαν. Ἀπέθεσαν τὰ φορτία των καταγῆς, ἠπείλησαν τὸ . . . περιεχόμενον αὐτῶν, ὅτι εἰς τὸ παραμικρότερον κίνημα θά τους ἔπνιγαν, καὶ κατόπιν ἤρχισαν νὰ ροχαλίζουν ὡς ἄνθρωποι ἔχοντες τὴν καθαρωτέραν συνείδησιν τοῦ κόσμου.

Ἡ περίπολος—διότι αὐτὴ ἦτο—ἠκολούθησε τὸν δρόμον της καὶ ἐσταμάτησε πρὸ τῶν κοιμωμένων, τῶν ὁποίων οἱ ρογχαλισμοὶ καθίσταντο ὁλονὲν ἠχηρότεροι.

("Επεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἰουλία δὲν ἐστάθη νά την ἐμβολιάσουν, παρὰ μόνον ἀφ' οὗ τὴν ἐβεβαίωσαν, ὅτι τῆς το κάμνουν διὰ νὰ μὴν ἀσχημίση.

Τὴν στιγμὴν λοιπὸν ποῦ ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ ὁ ἰατρός, ἡ μικρὰ τοῦ λέγει :

— Γιατρέ, ἀφ' οὗ μὲ μπολιάζετε γιὰ νὰ μὴν ἀσχημίσω, σᾶς παρακαλῶ νὰ κάμετε τὸ ἴδιο καὶ τῆς κούκλας μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου

*
* *

Ἡ *Μητέρα* : Οὐρανία, φέρε μου ἕνα κερὶ γιατὶ δὲν βλέπω ἐδῶ 'στὰ σκοτεινά.

Ἡ *Οὐρανία* (ἡ ὁποία βαρύνεται νὰ κινηθῇ): Δὲν βάζετε τὰ γυαλιά σας, μητέρα ;

Ἐστάλη ὑπὸ του Χρυσορροα Πακτωλοῦ

Ὁ μικρὸς Μίμης, ὁ ὁποῖος δὲν φημίζεται διὰ τὴν ἀνδρείαν του, ἠκούσθη λέγων :

— Μὲ κυνηγοῦσε νά με κτυπήση ἕνα παληόπαιδο. Μὰ κ' ἐγὼ τὤκανα ποῦ βγῆκε ἡ γλῶσσά του μιὰ σπιθαμὴ ἔξω.

Ἐστάλη ὑπὸ του Τσιμισκῆ

*
* *

— Μαμμά, ἀπὸ ποῦ μας ἔρχεται ἡ βροχή ;

— Ἀπὸ τὸν οὐρανό, παιδί μου.

— Ἅ, λοιπὸν οἱ καϋμένοι οἱ Ἅγιοι θὰ εἶνε πάντα βρεγμένοι ! . .

Ἐστάλη υπὸ τοῦ Γαλανοῦ Στερεώματος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ ***Τρικυμιωδης Μαλέας***, δι' ὡραιοτάτης περὶ τοῦ Ταμείου ἐπιστολῆς, μοῦ στέλλει τὸ ὄνομα ἀπόρου μαθητοῦ ἐκ τῆς νήσου Κῶ, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ εἰς μίαν οἰκίαν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Πηγαίνει εἰς τὸ Γυμνάσιον, εἰς τὴν Γ' τάξιν, καὶ εἶνε ἐπιμελέστατος.

Ἄλλο πτωχὸν παιδί, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν αὐτό, μοῦ συνιστᾷ ὁ ***Σοφὸς Πιττακός***, ὁ ὁποῖος καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν οἱ διὰ τοῦ ταμείου τούτου ἐγγραφόμενοι καταλογίζωνται εἰς τοὺς 2,000 οἱ ὁποῖοι ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν αὔξησιν. Βεβαίως ! Δι' αὐτὸ καὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Δελτίον τοῦ Ξεσπαθώματος, μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τῶν ἐγγραφόντων αὐτούς, εἰς τοὺς ὁποίους στέλλεται ἀνὰ ἓν Δῶρον καὶ ἀπονέμεται ἀπὸ ἓν Εὔσημον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ εἰσφέροντες ὑπὲρ τοῦ Ταμείου κάμνουν συγχρόνως δύο καλὰς πράξεις, ἀφ' ἑνὸς μὲν συντελοῦντες εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου, ἀφ' ἑτέρου δὲ εὐεργετοῦντες πτωχὰ παιδία διὰ τῆς παροχῆς εἰς αὐτὰ ἀναγνώσματος, οἷον ἡ Διάπλασις, εἰς ἕκαστον τῶν ἐγγραφόντων ἀπονέμονται καὶ ἄλλα δύο Εὔσημα, καθὼς παρετηρήσατε βεβαίως, ὅτι ἀπενεμήθησαν εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε ἐγγράψαντας ἐξ ἰδίων των πτωχὰ παιδία.

Αὐταὶ εἶνε αἱ σημεριναὶ συστάσεις. Τώρα ἔχομεν καὶ μίαν εἰσφορὰν πραγματικῶς εὐγενεστάτην :Ἔλαβα ***ἀνωνύμως*** ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν πέντε σελλίνια, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ ἐνέγραψα τὴν συσταθεῖσαν ὑπὸ τῆς ***Χειμωνιάτικης Λιακάδας*** πτωχὴν καὶ δυστυχῆ κόρην. Τώρα περιμένω διὰ τοὺς δύο σημερινούς.

Σὲ συγχαίρω, ***Ἑλληνοπούλα*** [Ε], διὰ τὸ ἄριστα μετ' ἐπαίνων, τὸ ὁποῖον ἔλαβες εἰς τὰς ἐξετάσεις, ὡς καὶ διὰ τὰ δύο βραβεῖα, τὸ τῆς ἐπιμελείας καὶ τὸ τῆς συμπεριφορᾶς. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὸ Βραβεῖον τοῦ 57ου Διαγωνισμοῦ, ὥστε αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὰ εἶχες ***μπόλικα***. Εὖγε ! —Συγχαίρω ἐπίσης καὶ τὰς φίλας μου ***Εὐρυδίκην Μεζίκη*** καὶ ***Ἀγγελικὴν Καραμαοῦνα***, αἱ ὁποῖαι, καθὼς μανθάνω, ἔτυχον τῶν αὐτῶν τιμητικῶν διακρίσεων. Καὶ εἰς ἀνώτερα !

Πηνελόπη Σεράση, τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν τόσῳ σκληρὸν καὶ ἀπρόοπτον θάνατον τοῦ πατρός σου. Παρακαλῶ τὸν Θεὸν νά σε παρηγορήσῃ ταχέως, ὅπως Ἐκεῖνος ἠξεύρει, ἀγαπητή μου φίλη !

Ναυτόπαι, σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου. Ξετρελλαμένη ἡ Κικὴ μὲ τὰ σπάνια γραμματόσημα ποὺ της ἔστειλες. Φαντάσου ὅτι κανὲν ἀπὸ τὰ 13 δὲν εἶχεν εἰς τὸ Λεύκωμά της ! Ἀμὲ ὅταν τῆς εἶπα ὅτι εἰς κάθε γράμμα σου θά της ἐσωκλείῃς ἀπὸ δέκα ; Ἐχάλασε τὸν κόσμον !

Ἀκούσατε τί ἔπαθεν ὁ φίλος μου ***Μικρὸς Πιανίστας***. Ἐν ᾧ εἶνε τόσον μικρός, τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα—κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω διατί,—νὰ διαγωνισθῇ εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν. Σημειόνει λοιπὸν εἰς τὰς Λύσεις του ἡλικίαν 12 ἐτῶν. Κατόπι τὸ μετανοεῖ, καὶ τὸ 2 τὸ κάμνει 0, χωρὶς νά το σβύσῃ. Ἀλλὰ τί συμβαίνει ; Ὁ Ἀνανίας

νομίζει τὸ ἐναντίον, δηλαδὴ ὅτι τὸ 10 τὸ εἶχε κάμη 12, τὸν κατατάσσει εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν, καὶ μὲ τὰς 144 λύσεις ποῦ εἶχε, τοῦ δίδει μόνον Ἔπαινον, ἐν ᾧ εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν, ὅπου ἔπρεπε νὰ διαγωνισθῇ, θὰ ἔπερνε Τρίτον Βραβεῖον. Ἀλλὰ δὲν πειράζει ! ἔχει καιρὸν νὰ πάρη καὶ Βραβεῖα. Πρὸς τὸ παρὸν αὐτὸ ἄς του γίνῃ μάθημα, διὰ νὰ εἶνε εἰς τὸ ἑξῆς προσεκτικώτερος καὶ ἀκριβέστερος.

Μία φίλη μου ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον—καθὼς μοῦ γράφει ἡ ***Χρυσίζουσα Κεφαλή***,—παρέβη μίαν παραγγελίαν τῆς Διευθυντρίας καὶ ἐτιμωρήθη. Καὶ ἡ τιμωρία ποία εἶνε, ἄν το εὕρετε ;.. Ἰδού: Στέρησις ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον τοῦ δικαιώματος τῆς Ἀλληλογραφίας πρὸς τὴν Διάπλασιν. Δηλαδή, κατὰ τὸ διάστημα τῆς τιμωρίας της, ἡ φίλη μου αὐτὴ μόνον νἀναγινώσκῃ τὸ φυλλάδιόν μου θὰ εἱμπορῇ, καὶ τίποτε ἄλλο. « Τῇ ἐπέβαλον δὲ αὐτὴν τὴν τιμωρίαν,—μοῦ γράφει ἡ ***Χρυσίζουσα Κεφαλή***,—διότι ἐγνώριζον ὅτι αὐτὴ θὰ της κάμῃ μεγαλητέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ κάθε ἄλλην. Καὶ πραγματικῶς, δὲν ἠξεύρεις πόσην λύπην ἠσθάνθη διὰ τοῦτο, καὶ πόσον δὲν βλέπει τὴν ὥραν νά τη ἐπιτρέψουν πάλιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς σχέσεις της. » —Φαντασθῆτε λοιπὸν τί ἀξίζει ἡ Διάπλασις, ὥστε ἡ στέρησίς της νὰ ἐπιβάλλεται ὡς τιμωρία. Ἐγὼ δὲν ἔχω παρὰ νὰ εὐχαριστήσω δημοσίᾳ τὴν ἀξιότιμον Διευθύντριαν τοῦ Ἀρσακείου, διότι μ' ἐκτιμᾷ τόσον πολύ !

Ἀκριβῶς δι' αὐτό, ***Ἰοστεφὲς Ἄστυ***, τὰ Μαυρόσημα δίδονται μυστικῶς, διὰ νὰ μὴ γνωρίζουν οἱ «φύσει εἴρωνες» τοὺς μαυροσημειωμένους. . . . Εἰπὲ εἰς τὸν ***Ἀνταῖον*** νὰ τελειώσῃ τέλος πάντων καμμίαν ἐπιστολήν, ἀπὸ αὐτὰς ποῦ ἀρχίζει, καὶ νὰ μοῦ την στείλῃ. Ἄλλως, πῶς θὰ τον ἀναφέρω εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν ; Θὰ εἰπῶ εἰς τὸ ***Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*** πόσον σοῦ ἤρεσε τὸ ποιηματάκι του διὰ τὰς Ἀσκήσεις.

Νικόλαε Π. Κουλαμᾶ, στεῖλέ μου ἄλλα ψευδώνυμα, σὲ παρακαλῶ. Τὰ δύο ἀνήκουν εἰς ἄλλους· τὸ τρίτον ξενικὸν καὶ ἄγνωστόν μου.

Εἶπα, ***Ναυτοπούλα***, εἰς τὸν συνεργάτην μου Παῦλον Νιρβάναν, ὅτι σοῦ ὑπῆρεσε τὸ πρωτομαγιάτικον διήγημά του. Τὸ «Ἄστυ» τὸ ἀνεδημοσίευσε τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ τὸ φυλλάδιόν μου. Τὰ νούφαρα εἶνε αἱ λεγόμεναι νυμφαῖαι (γαλλιστὶ nénuphars)· πιθανὸν ὅμως εἰς κανὲν μέρος τῆς Ἑλλάδος νὰ ὀνομάζουν νούφαρα τίποτε ἄνθη τοῦ βουνοῦ· καὶ τότε καὶ σὺ ἔχεις δίκαιον καὶ ὁ ἐξάδελφός σου.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ὡραιότατον κρασὶ ποῦ μου ἔστειλες, ***Γουλιέλμε Τέλλε***. Τὸ ἐπίαμεν εἰς ὑγείαν σου καὶ εἰς ὑγείαν τοῦ Συλλόγου σας, ἦτο δὲ φαιδρότατον τὸ τραπέζι μας ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐξ αἰτίας σου. Ὅλοι μοῦ εἶπαν νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἰδιαιτέρως δὲ ἡ κυρὰ Μάρθα.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, ***Καπετὰν Γιακουμῆ***, [Ε] καὶ διὰ τὴν κάρταν καὶ διὰ τὰ ποιηματάκια ποῦ μου ἔστειλες τὴν Πρωτομαγιάν, τὴν ὁποίαν τόσον ὡραῖα περιγράφεις. Εἶδα ὅτι ἡ φαιδρὰ ἑορτὴ τῶν ἀνθέων σοῦ ἐνέπνευσε τὸν πόθον «τοῦ νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδεὶς πτωχός, οὐδεὶς λυπημένος, καὶ ὅλοι εἰς τὸν κόσμον νὰ χαίρωνται, ὅπως χαίρεται σήμερον ἡ φύσις.» Εὐγενὴς πόθος, ἀλλά, καθὼς λέγεις, ἀπραγματοποίητος. . .

Τί ὡραῖα ποῦ ἐδιασκέδασαν εἰς τὸν ἀνθοπόλεμον τῶν Πατρῶν ὁ ***Ἀνεμοστρόβιλος*** μὲ τὰς φίλας μας ***Ἴριδα, Μυλαίδην, Ταναγραίαν Κόρην, Ἀεροναυτοπούλαν*** κτλ. «Ὅταν ἐτελείωσε, μοῦ γράφει, ἤμουν ἀρκετὰ ἀστεία, διότι τὸ φόρεμά μου ἀπὸ λευκὸν εἶχε γίνη σκωτζέζικον ἀπὸ τὰ ***κομφετί***, καὶ τὸ καπέλο μου εἶχε καταντήση κρεμαστὸς κῆπος ἀπὸ τὰ ἄνθη ποῦ εἶχαν πέση ἐπάνω του. Μὴ νομίσῃς ὅμως ὅτι δυσηρεστήθην ἀπὸ τὸν τρομερὸν αὐτὸν βομβαρδισμόν, ἴσα-ἴσα ! . .» Τὸ πιστεύω. Καὶ ἡ δευτέρα ἔκδοσις τῆς φωτογραφίας τί γίνεται ;

Ποτὲ δὲν μ' ἐλύπησες, ***Πλὶκ-Πλάκ***, οὔτε ποσῶς ἐπιθυμῶ νὰ ἐλαττώσῃς τὴν ἀλληλογραφίαν σου. Τὴν πληροφορίαν σου διὰ τὸ ***Φάσμα τῆς Νυκτὸς*** δὲν δημοσιεύω, διότι, κατ' ἀρχήν, ἰδιαίτεραι παρακλήσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται· ἡ πρόστασις ἀρκεῖ.

Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, οὐδεμίαν ἔχω εἴδησιν περὶ ἐκδόσεως περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀθῆναι» ὑπὸ συγγενοῦς τοῦ κ. Παπαδοπούλου, ὡς γράφεις, συνεπῶς ἀγνοῶ καὶ τί εἴδους ὕλην θὰ περιέχῃ. Ἀπὸ αὐτὰ ἐννοεῖς κάλλιστα καὶ σύ, καὶ οἱοσδήποτε ἄλλος, ὅτι ἡ Διάπλασις οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ ἀγγελλόμενον περιοδικόν, ὅπως καὶ μὲ κανὲν ἄλλο. Ὡς πρὸς τὴν μεταφρασίν σου, νομίζω περιττὸν νὰ σε δικαιολογήσω. Οἱ φίλοι μας, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔστειλες ἀντίτυπα, θὰ ἐννοήσουν ὅτι τὰ λάθη εἶνε καθαρῶς τυπογραφικά.

Ἄννα Γ Κουλομοπούλου, καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα ποῦ προτείνεις, εἶνε δοσμένα. Στεῖλέ μου ἄλλα καὶ γράψε μου μὲ τί ἀρχικὰ θέλεις νά σου ἐκλέξω, ἀφ' οὗ δὲν πρέπῃ νὰ δημοσιεύσω τἀρχικά σου.

Τζέντλεμαν (Β. Λ.) ἰδοὺ τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἡ καλλιέπεια παντὸς ὅ,τι δημοσιεύεται εἰς τὸ φύλλον μου, ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι οἱ συνεργάται μου εἶνε γνωστοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων,—τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει δι' ὅλα τὰ περιοδικά . . .

Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα, λησμονεῖς λοιπὸν ὅτι ἡ « Διάπλασις » εἶνε τὸ περιοδικὸν τῶν παίδων καὶ τῶν ἐφήβων, καὶ ὅτι ἅμα μεγαλώσῃ κανείς, ἅμα ὑπερβῇ ἓν ὅριον ἡλικίας—τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε τὸ ἴδιον δι' ὅλους,—παραιτεῖται ; Δι' αὐτὸ σκέπτομαι νὰ ἐκδώσω καὶ περιοδικὸν διὰ μεγάλους, ὥστε ἡ φιλία μας νὰ διαιωνίζεται !

Σέκε (Ω) δεκτὸν τὸ νέον σοῦ ψευδώνυμον. Ἀλλὰ πολὺν καιρὸν ἔκαμες νά μου γράψῃς.

Πολλοὶ μοῦ ἔγραψαν ἤδη τὴν γνώμην των περὶ τοῦ σπουδαίου ζητήματος τῶν Ἀσκήσεων καὶ τῶν Π. Πνευμάτων (καὶ πρῶτος-πρῶτος ὁ ***Ἀστὴρ τοῦ Βέγα***, ἔπειτα τὸ ***Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*** κτλ.) Ἀλλὰ ἐπειδὴ σήμερον δὲν ἔχω τόπον, θὰ τας ἴδωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : ***Μαρκήσιον Χανταλεύραν*** (Κ. Π. ὡραιοτάτη ἡ πρώτη σου ἐπιστολή, καὶ ἐξ αὐτῆς κρίνω ὅτι θὰ δράσῃς πολὺ εἰς τὸν κύκλον μας·) ***Χαρτοπόλεμον*** (Κ. Λ.), ***Πάμισον*** (Α. Π. Ο ὀρθὴ ἡ λύσις, ἀλλὰ διὰ νὰ διαγωνισθῇς, πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὸν Ὁδηγόν·) ***Ἀθῶαν Ποιμενίδα*** (Α.Ρ.) ***Νεφελώδη Νύκτα*** (Α Β. Γ. δὲν ἠμπόρεσα νά σου δώσω τὸ προτιμώμενον διὰ νὰ μὴ γίνεται σύγχυσις μὲ τὴν ***Ναυτοπούλαν***, ἡ ὁποία εἶνε καὶ αὐτὴ γαλανή· ναί, τώρα ποὺ μου ἔγραψες, εἶσαι τελεία συνδρομήτρια· ἐξακολούθησε·) ***Χιονοσκεπῆ Δίρφην*** (Δ. Ν. Φ.) ***Εὐγενῆ Βαρβούλαν*** (Κ. Α. Ι. αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) ***Διαβολάκι*** (Θ. Μ. Μ. ἀφ' οὗ ὁ μέχρι τοῦδε κάτοχός του τὸ ἀφίνῃ καὶ σοῦ το παραχωρῇ) καὶ ***Στρατηγὸν τοῦ Βατερλὼ*** (Ν. Α.)

Ἡ Μαύρη Βίβλος. Αὐτὴν καὶ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα ἐσημείωσα 5 [Μ] εἰς ἕνα μικρὸν κύριον, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔγραφεν ἀπρεπέστατα περὶ ἑνὸς συναδέλφου του· 2 [Μ] εἰς μίαν φίλην μου, ἡ μητέρα τῆς ὁποίας μοῦ ἔγραψεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς της, ὅτι εἶνε πολὺ ἄτακτος εἰς τὸ σπίτι (καὶ οὔτε θὰ πάρῃ εὔσημον, ἂν δὲν μου ξαναγράψῃ ἡ μητέρα της ὅτι ἐδιορθώθη·) καὶ τέλος ἀπὸ ἓν [Μ] εἰς δύο ἀντιγραφεῖς . . . Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι. Ὁ ***Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκώνης*** ζητεῖ τἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ ***Ἀρχιστρατήγου Μιλτιάδου***·—ἡ ***Φτερωτὴ*** Βαρκοῦλα συγχαίρει τὴν ***Πάραλον Πέτραν*** διὰ τὸ ὡραῖον ἀπολυτήριον·—ὁ ***Ζοφερὸς Μεσαίων*** συγχαίρει διὰ τὸ βραβεῖον τὸν ***Λούσιον***, τὸν ὁποῖον ὀνομάζει « πρύτανιν τῶν συνδρομητῶν· »—τὸ ***Πὶκ Νὶκ*** ἀσπάζεται τὸν ***Ἠθοποιὸν Κὴν*** καὶ ἀντασπάζεται τὸν ***Μικρὸν Κατεργάρην***·—ὁ ***Σοφὸς Πιττακὸς*** συγχαίρει τὸ ***Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου*** διὰ τὸ βραβεῖόν του, καὶ ζητεῖ τἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ ***Νέου Ἀρχιμήδους***·—ἡ ***Ἑλληνοπούλα*** ἀσπάζεται τὴν ***Κρατησίκλειαν*** καὶ ζητεῖ μετ' αὐτῆς Ἀλληλογραφίαν· — τὸ ***Ἰοστεφὲς Ἄστυ*** πληροφορεῖ τὸν ***Ἀγγουρολογιώτατον*** ὅτι τἀρχικά του εἶνε Μ. Ν. Λ. ζητεῖ δὲ τὰ τοῦ ***Μπὰμ Μποὺμ*** καὶ τῆς ***Στρουμπουλῆς Χορευτρίας*** — ἡ ***Ναυτοπούλα*** ἐρωτᾷ τὸν ***Ἰατρὸν τοῦ Συνδρομητῶν*** μὲ τί θεραπεύεται ἡ φλυαρία τῆς γλώσσης καὶ τῆς πέννας·—ὁ ***Ἄνθινος Στέφανος*** συγχαίρει τὸν ***Ἥρωα τῆς Σύρου*** διὰ τὸ βραβεῖόν του καὶ ζητεῖ τἀρχικά του· — ***Δημοσθένης ὁ Ῥήτωρ***, ὁ ὁποῖος ἐθαύμασε τὴν ἀφέλειαν, τὴν χάριν καὶ τὴν σοβαρότητα τῆς ἐπιστολῆς τῆς ***Ναυτοπούλας*** (περὶ τοῦ ***κότσου***) τὴν πληροφορεῖ ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι μου καὶ αἱ φίλαι μου τὴν θεωροῦν ὡς μίαν τῶν καλλιτέρων των συναδέλφων, καὶ θὰ ἐλυποῦντο πολὺ ἂν ἔπαυε νὰ γράφῃ δι' οἱονδήποτε λόγον·—τὸ ***Ἄνθος τοῦ Παρνασσοῦ*** πληροφορεῖ τὸν ***Παρνασσὸν*** ὅτι τἀρχικά του εἶνε Ε. Α. ζητεῖ δὲ συγγνώμην διὰ τὴν ἀργοπορίαν· — ἡ ***Δεσποινὶς Σατωβριάνδου*** ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ ***Λευκοπτέρου Ἀγγέλου*** — ὁ ***Ἐθνικὸς Ὕμνος*** πληροφορεῖ τὴν ***Βίγλαν***, ὅτι τἀρχικά του εἶνε φανερώτατα : Ε. Υ. — ἡ ***Ῥοδοστεφανωμένη Δύσις*** ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ ***Κάλυκος Ῥόδου*** — ἡ ***Μελαγχολικὴ Ναυτοπούλα*** ἀσπάζεται τὸν ***Ἐθνικὸν Ὕμνον*** καὶ τον ἐρωτᾷ πότε θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σκόπελον· — τὸ ***Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον*** εὔχεται ταχεῖαν ἀνάρρωσιν εἰς τὸ ***Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου***·—ἡ ***Χρυσόπτερος Ἐλπὶς*** ἀσπάζεται τὴν ***Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν***· — Ὀλίγισται παρελείφθησαν ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : τὸ ***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*** μὲ τὸν ***Μελαγχολικὸν Ναύτην***. ***Ἐρυθρὰν Θάλασσαν*** καὶ ***Ἀνθοστεφῆ Μάϊον***·—ἡ ***Ἄνθεμις*** μὲ τὴν ***Φεγγοβόλην Αὐγούλαν***, ***Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν*** καὶ ***Κόρην τοῦ Βουνοῦ*** —ἡ ***Ὁμίχλη τῆς Ἀγγλίας*** μὲ τὸν ***Βρεττανικὸν Ἀστέρα***, ***Λυσόχαρτον***. ***Ναυτοπούλαν*** καὶ ***Ἀγριοβιολέτταν***· — ὁ ***Κάλυξ Ῥόδου*** μὲ τὸ Ἀρχιζιζάνιον, ***Φωτοβόλον Ἄστρον***, ***Ἀφρόεσσαν***, ***Μαρκήσιον τῆς Γαλόσσας***. ***Κροκόπεπλον Ἠὼ*** καὶ ***Αἰχμάλωτον Χελιδόνα***·— ὁ ***Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων*** μὲ τὸν ***Ἐμπεδοκλέα***, ***Κικὴν Πιπινοπούλου***, ***Χιωτοπούλαν*** ***Ὡραῖον Τριανταφυλλάκι*** καὶ ***Βράχον τῆς Ντραμπάτοβας***·—ὁ ***Ἰωάννης Γ. Ζάννος*** μὲ τὴν ***Ἰουλίαν Ζάννου***, ***Ἕλλην Ζάννου***, ***Ἰσμήνην Ζάννου***, ***Μυστηριώδη Ἄνθρωπον*** καὶ ***Βασιλέα τοῦ Κατέργου***·—ἡ ***Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου*** μὲ τὸν ***Ἀνεμοστρόβιλον***, ***Ἐλπιδοφόρον*** καὶ ***Μικρὸν Τυμπανιστὴν***·— τὸ ***Ἀντίο Μαστέλλο*** μὲ τὸν ***Ἰωάννην Δαμάσκον*** — τὸ ***Ἀνήσυχον Πνεῦμα*** μὲ τὸν ***Μαστροχαλαστὴν***·— ὁ ***Σοφὸς Σωκράτης*** μὲ τὸ ***Ἀρχιζιζάνιον*** καὶ ***Κόδρον***·—ἡ ***Σημαία τῆς Ἐλευθερίας*** μὲ τὴν ***Κυανόλευκον Σημαίαν***· — ὁ ***Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων*** μὲ τὴν ***Ἑτοιμόρροπον Οἰκίαν***, ***Υἱὸν τῆς Νύκτος***, ***Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ***, ***Σαμιακὴν Σημαίαν***, ***Ἐξόριστον Ἑλληνίδα*** καὶ ***Δέαν***·—ὁ ***Φιλοθάνατος*** μὲ τὴν ***Στρουμπουλὴν Χορεύτριαν***, ***Δημότιδα Βώλου***, ***Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν***, ***Λεχωνίτικο Κεράσι*** καὶ ***Κάρμεν Σύλβα***·—ἡ ***Γλυκεῖα Καρδία*** μὲ τὴν ***Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν*** καὶ ***Ἐλπινίκην Ἀναγνώστου***·— ἡ ***Ἀνθόπωλις τῆς Βερώνης*** μὲ τὸν ***Κάλυκα Ῥόδου***, ***Φωτοβόλον Ἄστρον***, ***Ῥοδοστεφανωμένην Δύσιν***, ***Πὶκ-Νὶκ*** καὶ ***Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας***·—τὸ ***Ἑλληνικὸν Αἴσθημα*** μὲ τὸν ***Ἀστέρα τοῦ Βέγα*** καὶ ***Ναυτόπαιδα***·—τὸ ***Σιδηροῦν Κράνος*** μὲ τὸν ***Ἄνθινον Στέφανον***, ***Ἀσκληπιάδην***, ***Ἀστέρα τοῦ Πόντου*** καὶ ***Ἀρχιζιζάνιον***·— ὁ ***Γουλιέλμος Τέλλος*** μὲ τὸν ***Βασίλειον Τσαγρῆν*** καὶ ***Κινέζον Λῆ***·—ἡ ***Ταϋγέτη*** μὲ τὸ ***Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ***, ***Ἔτσι θέ-***

λω, Ἄσε με κάτω, Στρουμπουλὴν Χορεύτριαν καὶ *Κάλυκα Ρόδου* — τὸ *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς* μὲ τὸν *Κόδρον* καὶ *Ἐλένην Τζαύρα* — τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Ζωΐτσαν Κοφιτιώτου Ζιφερὸν Μεσαίωνα, Κόδρον* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* — ὁ *Μικρὸς Διάβολος* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον, Δαιμονάκι, Μέλανα Διάβολον. Παρατσοῦκλι* καὶ *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* — ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Πόντου* μὲ τὸν *Βρεττανικὸν Ἀστέρα, Διάττοντα Ἀστέρα. Ἐρυθρὸν Ἀστέρα, Φωτοβόλον Ἄστρον* καὶ *Μαρμαρυγὴν Ἀστέρος* — ἡ *Χρυσόκερως Ἔλαφος* μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Λύραν τοῦ Ἀρίονος, Ναυτοπούλαρ, Μελαγχολικὴν Ναύτην* καὶ *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* — ὁ *Κόδρος* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου, Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* — ὁ *Κεραυνὸς* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον, Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* — ἡ *Μικρὰ Ἰάτρισσα* μὲ τὸν *Πλίκ-Πλάκ, Μυτιληναῖον Ἀρίωνα* καὶ *Φιλέλληνα Μικρασιάτην* — ὁ *Ἐξοχώτατος Γάτος* μὲ τὴν *Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα, Ναυτοπούλαν* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* — ἡ *Φθινοπωρινὴ Νύξ* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν, Φιλέρημον Ἴον* καὶ *Ἀτυχῆ* — ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων* — τὸ *Πίκ-Νίκ* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον, Μικρὸν Κατεργάρην, Κρίπ-Κράπ* καὶ *Ζὶγ Ζὰγ* — ὁ *Ναυτόπαις* μὲ τὸν *Ἠθικὸν Ὕμνον*, Βικτωρίαν *Ἀποστολίδου, Γλυκεῖαν Ἐλλάδα* καὶ *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* — ὁ *Ἄρατος* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον, Ἰόνιον Πέλαγος* [Ε] *Ποιήτριαν Σαπφώ, Τηλεκλείδην* καὶ *Ἐλληνικὸν Αἴσθημα.*

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκόνης* (πολὺ καλὰ ἔκαμαν οἱ γονεῖς σου, ποὺ δὲν σε ἄφησαν νὰ ὑπάγῃς μόνος σου μὲ τὴν βάρκαν· ἔ, πῶς ἐπεράσατε εἰς τὰ Φλώρια;) *Φτερωτὴν Βαρκούλαν, Ἱππότην Γουλιέλμον, Διόνυσον, Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* (ὄχι δά, μίαν φορὰν δημοσιεύεται ἡ φωτογραφία ἑκάστου, καὶ ἂν βραδεύθῃ πολλάκις εἰς διάστημα ὀλίγου καιροῦ· ἂν ὅμως περάσουν πολλὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου βραβείου, τότε ἴσως νὰ ἐκαναδημοσιευθῇ·) *Δ. Κ. Φιλέρην* (πολὺ εὐχαρίστως· ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς τὄνομά του καὶ τὴν διεύθυνσίν του· ἔτσι γίνεται ἡ σύστασις·) *Ἀτταβίριον Ρόδον* (ὡραία ἡ περιγραφὴ τῶν Ἀποκαλυπτηρίων τοῦ Ἀνδριάντος Ἀβέρωφ· εἰς τὸ ἑξῆς θὰ προσέχω νὰ μὴ παραμορφώνεται τὸ ψευδώνυμόν σου, μολονότι τὸ υ γίνεται τόσον εὔκολα ν!) *Καρίαν* (ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν ἐξ αἰτίας μου, δηλαδὴ ἐξ αἰτίας τοῦ φυλλαδίου μου, τὸ ὁποῖον ὥρμησε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μπαμπᾶ της, ἐνῷ ἐταξείδευαν μὲ τὸ βαπόρακι. . .) *Ἀεροναυτοπούλαν* (ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν σοῦ ἔστειλε ἀκόμη τετράδιον· σπάνιον πρᾶγμα νὰ ἔχῃ κανεὶς μόνον Μαύρόσημα!) *Θεὰν Ἀθηνᾶν, Ἐρυθρὰν Θάλασσαν* (εἶπε εἰς τὸν κ. Ξενόπουλον πόσον σοῦ ἤρεσεν ἡ κωμῳδία του «Τὰ ἔξοδα τῆς Δίκης» καὶ ὅτι τὴν ἔπαιξες μὲ δύο ἄλλας φίλας σου· εἰς τὴν *Ὑπολαΐδα περαστικά*·) *Ἄνθινον Στέφανον, Ἄνθος τοῦ Παρνασσοῦ* (πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς μητρός σου, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐχάρην ὅταν εἶδα ὅτι ἦτο περαστική·) *Ζωγράφον Παρράσιον* (ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν· προηγοῦνται ἄλλοι διαγωνισμοί·) *Δεσποινίδα Σατωβριάνδου, Σπουδαῖον Ἄνθρωπον, Ἠθικὸν Ὕμνον* ([Ε] διὰ τὴν πρωτοπαγιάτικην περιγραφήν·) *Ροδοστεφανωμένην Δύσιν* (ἐξέλεξα, βλέπεις, ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης, διὰ τὴν ἔγγραφήν τῆς ὁποίας σὲ ὑπερευχαριστῶ·) *Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ χαριτωμένον πανσεδάκι·) *Κατίναν Μεγαρέως* (ἐλπίζω ὅτι ἤδη ἔγινες καλὰ καὶ ἐπέρασες λαμπρὰ εἰς τὴν Πεντέλην· τί εὐγενὴς ἡ *Ροδοστεφανωμένη Δύσις* νὰ σοῦ προσφέρῃ τόσον ὡραίαν ἀνθοδέσμην!) *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* (ποῦ δὲν ἡσυχάζει, παρὰ ἀφ' οὗ μοῦ γράψῃ·) *Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον* (ἡ Κυρὰ Μάρθα σὲ ἠυχήθη μὲ ὅλην της τὴν καρδιάν·) *Ἀρκάδα* (ἂν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μή σου ἀπήντησα· δὲν ἠξεύρεις πῶς ἐγέλασα, ὅταν εἶδα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 238 Φύρδην Μίγδην σου, νὰ σε κάμῃ ὁ κ. τυπογράφος ... Ἀρκούδαν!) *Λευκόπτερον Ἀγγελον, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* (ἔστειλα «Παιδικὸν Θέατρον») *Θάλειαν Μαυρογιάννη* (ἡ ὁποία θαυμάζει τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*·) *Χρυσόπτερον Ἐλπίδα, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (οἱ ταινίαι δὲν μου χρειάζονται, παρὰ μόνον ὅταν μοῦ κάμνῃς καμμίαν παραγγελίαν· τότε νὰ κόπτῃς τὸ κόκκινο χαρτάκι μὲ τὴν διεύθυνσιν καὶ νὰ τὸ ἐσωκλείῃς εἰς τὴν ἐπιστολήν σου) *Πειρασμένον Καρχαρίαν* (τὰ σέβη μου εἰς τὴν μάμμην σου·) *Ἄρατον* (ἀφ' οὗ ἀλλάξῃς, θὰ γίνῃ αὐτός) *Ἀγγουρολογιώτατον* ([Ε] καὶ ἡ περιγραφή σου ὡραία καὶ τὸ ποιηματάκι σου·) *Μαρτολούλουδο, Ἐλένην Κονιαβίτου* (ὀρθαὶ αἱ λύσεις· ἀλλὰ γράφονται εἰς ἰδιαίτερον χαρτί·) *Ταπεινὸν Ἴον* [Ε] διὰ τὴν ἐπιστολήν, τὴν πεζὴν καὶ ἔμμετρον· σοῦ ἔσ ειλα 3 τόμους διὰ τὸ ἓν Βρ. καὶ τοὺς 2 τοῦ ἄλλου κατέθεσα εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν «Ἀπόρων·) *Ἵπποτην Μαρτζουράναν* (ἔστειλα τὸ βραβεῖον·) *Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Ἱπποδαμάστριαν* (πολὺ μ εὐχαρίστησεν ἡ κοινὴ ἐπιστολή σας· εἰς ὅλους, βλέπω, ἤρεσαν πολὺ τὰ «Ἔξοδα τῆς Δίκης») *Ἄγριον Μάγδην, Μεγάλην Ἄρκτον* κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Μαΐου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 28 Ἰουνίου.

Ο χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακίδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

230. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις· ἔργον Θεοῦ τὸ ἄλλο.
Τὸ ὅλον μου 'στὸ χέρι σου τὸ ἔχεις, ἂν δὲν σφάλλω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δώρας τοῦ Καυκάσου

231. Στοιχειόγριφος.

Πλούσιος εὐθὺς θὰ γίνῃς, ὅταν ἕναν ποταμὸ
Στὰς πηγάς του προεκτείνῃς μ' ἕνα γράμμα μοναχό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

232. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε κάπα, βάλε μῆ
Καὶ ἀμέσως θὰ φανῇ
— Εἰς τὴν γλῶσσα τὴν κοινή, —
Ἀπὸ νόστιμο φαγί,
Ἕνα γλυστερὸ πανί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ταϋγέτης [Ε]

233. Αἴνιγμα.

Ἐκεῖνο ὅστις μὲ γεννᾷ, τὴν δόξαν συσκοτίζω
Πλὴν δι' αὐτὸ μετανοῶ, καὶ κλαίω καὶ δακρύζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου [Ε]

234. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε καρπὸς γλυκύτατος κι' ὡραῖος.
Τὸ δεύτερόν μου συναντᾷς συχνὰ 'στὴν Ἱστορίαν.
Τὸ τρίτον μου εἶνε ἄνθρωπος, ἐκ τῆς Γραφῆς, [ἀρχαῖος.
Στὸ τέταρτόν μου θὰ ἰδῇς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν.
Τὸ πέμπτον δὲ καὶ ἕσχατον θὰ γράψῃς μ' εὐκολίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

235. Ἀστήρ.

★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★
★★★ Α ★★★
★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀναγιν ώσκωνται: καθέτως καὶ ὁριζοντίως ὄρη Ἀσίας καὶ Ἑλ δος· διαγωνίως δὲ πόλις ἀρχαία καὶ ἕλλην συγγραφεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄθω

236.—237 Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

1.— Πόλεμος ἔνδοξος εἰρήνης ἀδόξου αἱρετώτερος.
2.— Κακῆς ἀπαρχῆς γίγεται τέλος κακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρωϊκοῦ Ξίφους

238. Ἀπορία.

Εἰς ἓν ἄδειον δωμάτιον εὑρίσκοντο τὸ τίποτε καὶ τὸ τί. Τὸ τί ἔρυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, τὸ τίποτε ἀπὸ τὴν θύραν. Τί ἔμεινεν εἰς τὸ δωμάτιον;

Ἐστάλη ὑπὸ Λευκοθέας Π. Κωλοσίδου [Ε]

239.—291. Μεταμορφώσεις διὰ φωνηεντολίπων.

1.— Ὁ *Ἀνανίας* διὰ 4 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Φαίδων*.
2.— Ὁ *ὀκνηρὸς* διὰ 4 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Ἐπιμελής*.
3.— Ὁ *ἀκάθαρτος* διὰ 3 φωνηεντόλιπων μεταμορφώσεν νὰ γίνῃ *Χοῖρος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζωηρᾶς Φλογὸς [Ε]

292.—296. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Αὐλαία, ὀκνός, πήρα, ἰῶτα, θέρμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος του Βέγα (Σύλλ. Ἔρευνα)

297. Φωνηεντόλιπον.

★★ ὀντ-κρδν-πλς-πν ρς-κμν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου

298. Γρῖφος.

Ω | ας
ἐδῶ ἐλῶ ἐδῶ
ἐδῶ ἐδῶ ἐδῶ
τὶς
Θ
σέ, ὅς.
ἁ π λ ᾶ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματ. ἀσκήσεων τῆς 6 καὶ 13 Μαρτίου 1899

127. Δασεῖα (δάς, ἅ).—128. Ψῆττα (Ψ, Τ.).—129. Ὅμηρος, μηρός.—130. Τὸ ὑπόδημα.

151.
Α Θ Ω Σ
Θ Ω Σ
Ω Σ
Σ

—

152.
Ο Π Α
Ν Ε Ι
Ο Ι Λ
Σ Υ Ρ Ο Σ
Α
Ι
Ε
Υ
Σ

153. Ἡ *Ναυτοπούλα* ὁμιλεῖ ἐπὶ τοῦ βήματος. Ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* θαυμάζει καὶ βεβαίως συμφωνεῖ. Ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* διακόπτει δι' ἐπερωτήσεων. Ὁ δὲ *Φιλοθάνατος* μένει ἀδιάφορος καὶ σιωπᾷ. —154. ΓΕΡΑΝΟΣ, ἔαρ, Ρέα, Ἄρνος, νερόν, ὄνος, σός. — 155 157. 1, ἡ Ἀντιόχεια (ἀντὶ ὄχι, α). — 2, Τὰ Πυρηναῖα (πῦρ εἶνε α). — 3, Ἡ Βιέννη (Β, ἐν Ν.). — 158-142. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΦΙ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: φίμωτρον, ὄφις, φιάλη, φίλος, φιλύρα.—143. Ὁ μὲν βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρά — 144. Ἡ πενία δὲν εἶνε ἐντροπή.

145. Λάτος (Λά, Ἴος.).—146. Πληγή, πηγή.—147. Χιτὼν (Χ, τῶν.). — 148. Δελτάριον, γραμμά-ριον. — 149. Τὸ ἔτος, οἱ μῆνες καὶ τὰ ἡμερονύκτια. — 151 Ὑποθετικωτάτη. — 152. Ἡ καρδία.—

150 -
Α Ι Σ Ω Π Ο Σ
Ι Ι Α Κ
Σ Ι Β Η Ρ Ι Α
Ω Η Α Π
Π Α Ρ Α Λ Ι Α
Ο Ι Ι Ν
Σ Κ Α Π Α Ν Η

153-155. 1, ντς (*ταύτης*), νς (ναῦς), νρς (νηρηΐς!), νρχς (*ναύαρχος*).—2 σμρς, (*ὁμαρίς*), μρς, (μηρός), μρ (ἡμέρα), φρ (φορά), φλ (φίλη), φλν (*φάλαινα*) — 3, βλξ (*βλάξ*), βξ (βήξ), ξ (αἶξ), ξν (ξύν), ξνς (ξυνός), ξπνς (*ἔξυπνος*).- 156. Κῦρος, Ἰνδοί, Μηδία, ὥρα, νῆσος=ΚΙΜΩΝ.—157. *Γίνεσθε* τέλειοι ὡς ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν.—158. Ἡ ἐξοχὴ εἶνε ἐπίγειος παράδεισος.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 21

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 161)

— Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ἐδῶ; εἶπεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς περιπολίας ὑπαξιωματικός.

— Λαθρέμποροι θὰ εἶνε, δὲν βλέπεις καὶ τὰ σακκιά τους; ! εἶπε κάποιος.

— Σωστά, ἐπανέλαβεν ὁ ὑπαξιωματικός. Οἱ δυστυχισμένοι! Ἂς τους ἀφήσωμε νὰ ἡσυχάσουν! Στιγά, βρὲ παιδιά, μὴν χτυπᾶτε τὰ πόδια σας καὶ τους ξυπνήσωμε! Ἐμπρός. . .

Καὶ ἡ περίπολος ἀπεμακρύνθη ἀκροποδητεί, διὰ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ τοὺς δῆθεν κοιμωμένους.

Μόλις ἐξηφανίσθη, οἱ Γάλλοι ἀνεπήδησαν καὶ ἐπανέλαβον τὴν πορείαν των, γελῶντες μὲ ὅλην των τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἀφέλειαν τῶν Ἱσπανῶν στρατιωτῶν.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν λιμένα, ἐκρύφθησαν ἀμέσως ὄπισθεν ἑνὸς σωροῦ λίθων καὶ ἄλλης οἰκοδομησίμου ὕλης, ἀποτεθειμένης ἐκεῖ διὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ τελωνείου, καὶ ὁ Ρογῆρος μόνος του μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν τῆς λέμβου του.

Ἐπροχώρησε μὲ προσοχήν, φοβούμενος μήπως πάθῃ καὶ αὐτὸς ὅ,τι ἔπαθαν ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος μὲ τοὺς τελωνοφύλακας.

Εἰς μάτην ὅμως ἐξηρεύνησε τὸ μέρος, ὅπου εἶχε προσδέσῃ τὴν σκάφην, τὰ πέριξ καὶ ὅλον τὸν λιμένα ἐπὶ τέλους. Αἱ ἔρευναί του ἔμειναν ἄκαρποι.

Ἡ ὥρα ἐπροχώρει καὶ ἔπρεπε νὰποφασίσουν τί θὰ κάμουν, πρὶν ἐξημερώσῃ. Ὁ Ρογῆρος ἐπέστρεψε πρὸς τοὺς συντρόφους του καὶ ἀνέφερε μελαγχολικῶς τὰ διατρέχοντα.

— Τὴν ἔκλεψαν! εἶπεν ὁ Λαδουρέκος.

— Μπορεῖ, ἀπήντησεν ὁ Παπαφίγκος, μὰ μὲ αὐτὸ δὲν βγαίνει τίποτε. Τώρα πρέπει νὰ ἰδοῦμε κατὰ ποῦ θὰ βάλωμε τιμόνι. . . Ἂν δὲν ἦταν τόσο μακρυά, μπορούσαμε νὰ πᾶμε κολυμβῶντας!. .

— Ναί, ἀλλὰ εἶνε πολὺ μακρυά, ἀπήντησεν ὁ Ρογῆρος. Πρέπει νὰ βροῦμε ἄλλον τρόπο. Τί λέτε, παιδιά; Ἂν τραβούσαμε ἴσα σὲ κανένα σκοπό, ἂν τοῦ ἐβουλώναμε τὸ στόμα, γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ, καὶ ἂν ἀνοίγαμε καμμιὰ πόρτα; . . Δὲν θὰ ἦταν καλά;

— Κατὰ δυστυχίαν, τὰ κλειδιὰ δὲν τἄχουν οἱ σκοποί. Πρέπει νὰ τὰ βάλωμε μὲ εἴκοσι ἀνθρώπους, γιὰ νὰρπάξουμε ἕνα κλειδί. Καὶ εἴμαστε τρεῖς.

— Καὶ δὲν κατεβαίνουμε μὲ τὰ σχοινιὰ ἀπὸ τὸ τεῖχος; Τί τη θέλουμε τὴν πόρτα; Σχοινιὰ ἄλλο τίποτε ἐδῶ.

— Λαμπρά, λαμπρά, ἀνεφώνησεν ὁ Παπαφίγκος. Νὰ μερικὰ σχοινιὰ ἐδῶ χάμω· ἂς τα πάρουμε καὶ ἂς τραβοῦμε πρὸς τὸ μέρος τοῦ τείχους. Καὶ γρήγορα!

Καὶ ὁ Παπαφίγκος, ἐκδηλῶν τὴν συγκατάθεσίν του διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο σχέδιον, ἐσύναξε μερικὰ σχοινιὰ ἀρκετοῦ μήκους, χονδρὰ καὶ στερεά.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, μὴ λησμονήσαντες καὶ τὰς «ἀποσκευάς» των, μετ' ὀλίγον δ' εὑρέθησαν εἰς τὸν δρόμον, τὸν ἄγοντα πρὸς τὰ ὀχυρώματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΚΑΙΕΤΑΙ ΠΟΛΥ ΜΠΑΡΟΥΤΙ ΔΙΑ ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ.

Τὰ τείχη τοῦ Κάδιξ ἐφυλάσσοντο μὲ ἰδιαιτέραν προσοχήν, ἕνεκα τῆς παρούσας τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ἀνὰ ἑκατὸν μέτρα ἦσαν τοποθετημένοι σκοποὶ πάνοπλοι, ὑποχρεωμένοι νὰ φωνάζουν κάθε πέντε λεπτὰ ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον: «Φύλακες γρηγορεῖτε! ..»

Τοῦτο ἦτο προληπτικὸν μέτρον, σκοπὸν ἔχον νὰ ἐμποδίζῃ τοὺς φύλακας νὰποκοιμῶνται εἰς τὴν θέσιν των, καὶ νὰ ἐξασφαλίζῃ τὴν ἐγρήγορσιν αὐτῶν καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Δι' αὐτὸ οἱ ἥρωές μας εὑρέθησαν εἰς πολὺ ἄσχημην θέσιν. Ἐὰν ἐφόνευον τὸν ἕνα ἐκ τῶν σκοπῶν, οἱ ἄλλοι, μετὰ τὴν πάραδον τῶν πέντε λεπτῶν, θὰντελαμβάνοντο τὴν ἔλλειψιν αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς σιωπῆς του, καὶ ἀμέσως ὁλόκληρος ἡ φρουρὰ θὰ ἐκαλεῖτο εἰς τὰ ὅπλα καὶ θὰ ἔσπευδεν ἐπὶ τόπου.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, ὅταν ὁ Ρογῆρος προέβαλε τὴν ἀντίρρησιν αὐτήν. Δὲν ἦτο δυνατὸν

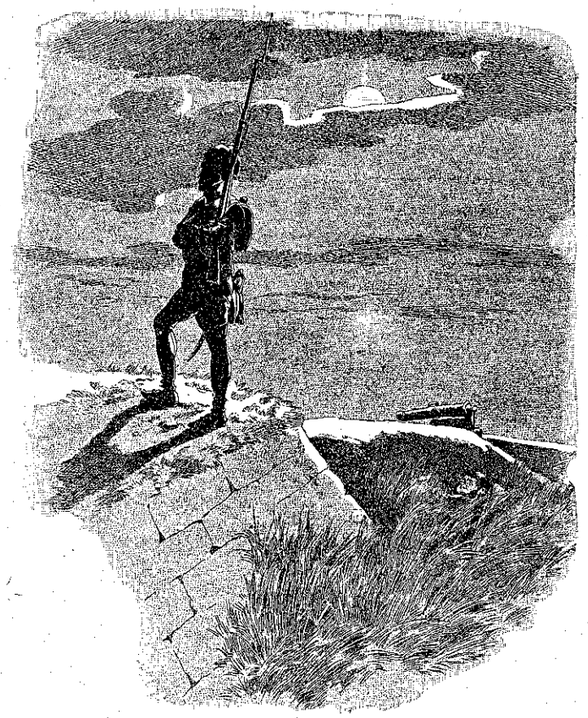

« Ὁ σκοπὸς ἐθημάτιζεν ἐπάνω-κάτω. . . » (Σελ. 166, στήλ. α'.)